

MEZI OHNĚM A LEDEM

Posádka CRESTU III v čele s Perrym Rhodanem byla odhozena do minulosti a i po skoku o pět set let do relativní budoucnosti zůstávala vzdálena od reálného času Solárního impéria 51 892 let, v roce 49 488 před Kristem.

Naproti tomu prostorová vzdálenost od Země, metropole Solárního impéria, byla poměrně malá. Šestá planeta soustavy Vega byla v mezihvězdných měřících „na skok“ od Země.

V průběhu bojů s pomocnými sbory genových manipulátorů z Pigellu byl major Don Redhorse a jeho pět průvodců odříznuti od CRESTU III a nemohli odnikud očekávat pomoc a museli tento skok udělat. Náhle aktivovaný transmitter před stavoval jediné východisko v nouzi nejvyšší.

Don Redhorse a jeho muži se octli na Zemi a pronikli do podzemního města pod ledovcem v Nevadě. Pozemšťané museli bojovat a nakonec uprchnout, aby vůbec přežili...

Pohybovali se na hraně mezi ohněm a ledem...

Prolog.

Časový agent Rovza uvažoval o tom, že každý transmitter má svou atmosféru, vždyť v jediném okamžiku se člověk mohl ocitnout na cizí planetě. Byla to brána do

kosmu, ale do každého transmitteru jako by proniklo něco z atmosféry toho světa, se kterým byl spojen. Nedokázal formulovat, co to bylo, ale cítil to pokaždé, když do prostoru nějakého transmitteru vstoupil. Tentokrát to dokázal pojmenovat. Cítil pach kůže, potu, oleje, kovů, izolačních materiálů... Možná to bylo tím, že se člověk při vstupu mimovolně více koncentroval.

Rovza se podíval na hodinky. Podle rozkazu Mistrů ostrovů byl tento transmitter konstruován tak, že se zapínal pouze v určitý čas. Mělo to zabránit proniknutí dalších Pozemšťanů ze soustavy Vega.

Bylo nejvš neppravděpodobné, že by nepřátelé ten okamžik vystihli, ale Rovza nechtěl nic riskovat. Ztratil už deset mužů při náhlém útoku čtyř monster, která se vynořila z transmitteru spolu se šesti astronauty.

Rovza sevřel zbraň, když transmitter naskočil, jeho čtyři pomocníci udělali totéž. A vtom zaslechl signál, který oznamoval, že transmitter použil někdo zasvěcený. Byla to pojistka proti tomu, aby strážci transmitteru omylem nezastřelili spojence.

„Máme návštěvu, Rovzo!“ zvolal Bellogh, ale Rovza zůstal ve střehu. Nepřítel se mohl dostat i ke kódovému signálu. Mlčky pozoroval, jak se oba sály propojily a vytvořily bránu, jejíž oblouk byl nutný pro provoz transmitteru.

V bráně byla tma. Rovza se marně snažil v ní něco rozeznat a zbraň nepouštěl z ruky. Potom uviděl záblesky a téměř okamžitě rozeznal obrysy dvou velkých postav ve stříbrných kombinézách. Jeho ruka pustila pažbu.

„Pokloňte se!“ křikl na své pomocníky a sám sklonil hlavu a poslouchal, jak se k němu blíží těžké kroky.

„Vzhlédněte, časový agente Rovzo,“ zavelel panovačný hlas.

Rovza pomalu zvedl hlavu a zašeptal: „Vítejte, Maghane!“

Muž, který stál před ním, už nebyl mladý, ale držel se zpříma. Tělo měl svalnaté, i když černé vlasy byly již hodně prokvetlé.

„Jsem ToserBan a rád bych věděl, zda jsou naše rozkazy splněny,“ řekl muž.

„Samozřejmě, Maghane,“ ujistil ho Rovza. „Udělali jsme vše podle rozkazu.“

ToserBan přelétl celý prostor pohledem.

„Máme transmitter odstavit, Maghane?“ zeptal se časový agent.

„Jistěže ne,“ řekl Toser Ban s lehkým úsměvem a pokynul Rovzovým průvodcům. Muži se napřímili se zřejmou úlevou. ToserBanova aura jim vnucovala úctu.

„Čekáme tedy ještě na někoho?“ otázal se Rovza.

„O našich plánech se dovíte včas, časový agente Rovzo,“

vyhnul se odpovědi návštěvník. „Nyní všichni opustíte tento prostor!"

Rovzův výraz se náhle změnil, mísilo se v něm zklamání a obavy. Zřejmě váhal. Jeho pomocníci však splnili rozkaz bez váhání. Když duplikanti opustili prostor, muž se pohrdlivě usmál, přistoupil k řídicímu pultu a opět ho přepojil na přijetí.

Venku v chodbě řekl Rovza svým průvodcům: „je nositelem znamení, viděli jste to? Věděl jsem, že se rozhodující události odehrají tady. Když se nedopustíme

žádné chyby, určitě nás povýší. Všechny Maghanovy rozkazy musíme splnit do puntíku!"

Pomocníci jen mlčky přikyvovali.

ToserBan zatím čekal. Byl to jeden z nejmocnějších mužů Druhé galaxie a na jeho kombinéze zářil symbol Mistrů ostrovů. Byl jedním z nich.

1.

Na úsvitu Brank zemřel. Opustil tento svět v čase vzdáleném padesát tisíc let od časů, ve kterých žil. V jeskyni byla dosud tma, jen zabarikádovaným vchodem se prodíralo slabé světlo. Strašný záchvat kašle nás upozornil, že se blíží konec.

Rozsvítil jsem baterku a posvítil na starého kanonýra. Jeho tělo bylo nepřirozeně napjaté a vráscitá tvář vyjadřovala beznaděj. Otevřené oči se leskly.

Papageorgiu, který měl hlídku u vchodu, opustil své stanoviště a přiblížil se k lůžku. Redhorse vstal a naklonil se nad umírajícím.

„Umírám, majore," řekl Brank.

Vždy to byl zamračený a věčně nespokojený muž, ale v pevnosti pod ledem dočista zešílel. Nyní však zřejmě myslel jasně.

Redhorse se na něj povzbudivě usmál. „Nemluvte nesmysly, jakmile se rozední vyrazím se Surfatem na lov. Pořádná snídaně vás postaví na nohy," utěšoval ho.

„Dělal jsem ze sebe blázna, pane," zasípal Brank.

„Každý mívá slabé chvíle," Redhorse na to.

Brank pootočil hlavu a podíval se na mě. „Snad ulovíte tučného medvěda, desátníku Surfate," řekl a spokojeně se usmál. Bylo to snad poprvé, co jsem ho viděl se spokojeně usmát. Potom zavřel oči a byl mrtvý.

Chvilí v jeskyni v ledu panovalo naprosté ticho, potom promluvil Redhorse.

„Pohrbíme ho do ledu," konstatoval a zvedl se. Potom se podíval na Papageorgia, který stál v nohách provizorního lůžka a nechápavě zíral na mrtvého, a ostře vyštěkl: „Okamžitě se vraťte na své stanoviště!"

Mladík se beze slova otočil a vrátil se na své místo. Na spánek už nebylo ani pomyslení. Na konci jeskyně jsme vyhloubili zbraněmi výklenek a uložili mrtvého. Potom jsme na tělo navršili ledové úlomky a tříšť. Po celá desetiletí tu Brankovo hubené tělo bude ležet a rozklad se ho nedotkne, uchrání ho led.

Když jsme splnili svou povinnost, Redhorse rozkázal uvolnit vchod. Tu jeskyni jsme objevili v noci a teprve teď jsme se mohli trochu porozhlédnout po okolí. Byli jsme na horském svahu, pokrytém ledem. Všude jen led a led. Věděl jsem ale, že jsme v prostoru pozdějšího pohoří Sierra Nevada.

„Nevyrazíme na lov hned?" zeptal se Redhorse a rozhlížel se v jíttním šeru.

„vy jste šéf," odpověděl jsem.

„Tak si natáhneme bojové kombinézy," rozhodl major; zatím nám sloužily jako lůžka.

Ostatní nás mlčky pozorovali. Doutreval, Papageorgiu i poručík Bradon mi asi záviděli, že půjdu s majorem. Také bych nerad zůstal dřepět v téhle jeskyni.

„Doufám, že budete mít úspěch, pane," řekl Chard Bradon.

Redhorse si připevnil k opasku malý za měřovač, který fungoval i jako vysílačka pro normální radiové spojení, překontrolovali si zbraně a vyrazili jsme.

„Nebudeme pryč déle než tři hodiny," řekl Redhorse poručíkovi na rozloučenou. „Pokud bychom se do té doby

nevrátili, máte volnou ruku. Jednejte podle vlastního uvážení a bez váhání jeskyni opusťte. Je docela možné, že padneme do rukou tefrodeským robotům. Pátrání po nás jistě pokračuje."

„Potom je vaše lovecká výprava velice nebezpečná, pane," varoval Bradon.

„Máte na mysli možnost zaměření, poručíku?" zeptal se major, který zachytil významný Bradonův pohled na naše antigravitační projektory. „Něco jíst ale musíme. .."

Rozletěli jsme se pryč. Cítil jsem se klidný a plný síly, ale silný ledový vítr, který nás strhával, mě donutil zapochybovat, zda vůbec venku vydržíme tři hodiny.

„Mám dojem, že jsme na okraji ledovce," řekl Redhorse.

„Myslíte, že jsme nad jižními výběžky ledovce?" zeptal jsem se.

„Měl jste ve škole dávat lepší pozor, Brazosi," prohlásil Redhorse a šklebil se. „Pak byste věděl, že v poslední době ledové souvislý ledovec sahal právě někam sem."

„Tak proč neletíme přímo na jih?" podivil jsem se.

„Byl by to let do neznáma," zdůvodnil své rozhodnutí major. „Nejdříve se porozhlédneme, zda by něco k snědku nebylo trochu blíž. Pokud neuspějeme, potom nám nic jiného nezbude. Vždyť nevíme, jak daleko je ta hranice ledovce."

Ušklíbl jsem se. Že by ani major nedával pozor? Ovšem my jsme nevěděli přesně naší polohu a Redhorsovi učitelé asi sotva znali hranici ledovce na kilometr přesně. Zatím jsme přelétli svahy zaledněného pohoří a před námi byla kopcovitá ledová pustina. Redhorse se snesl na povrch a já přistál vedle něho.

„Tady neulovíme vůbec nic, pane," zamumlal jsem.

„Obávám se, že máte pravdu," přiznal Redhorse. „Ale raději počkáme, dokud nebude lépe vidět."

Podíval jsem se na zataženou oblohu. Pokud se slunce vůbec prodere těmi mraky, bude vidět sotva jako rudý kotouč a nám mnoho nepomůže. Neřekl jsem ale nic a vykročili jsme, byl to ale trudný pochod, protože nám nohy stále podklouzávaly a my jsme se pohybovali jen pomalu. Nic živého jsme stále neviděli.

Uplynula hodina od okamžiku, kdy jsme opustili jeskyni, když se Redhorse konečně zastavil. „je to mrtvá země, je těžké si vůbec představit, že jednou zde bude Amerika jak ji známe," řekl Indián.

„Padesát tisíc let je dlouhá doba," namítl jsem. „Stěží můžeme čekat, až se tu objeví bizoni."

Indián se zasní. „Rád bych si lov na bizony zopakoval, Brazosi, ale ne s těmito zbraněmi," řekl a pohrdavě se podíval na paprskomet. Představil jsem si ho na neosedlaném koni, pomalovaného válečnými barvami s lukem v ruce, on však změnil téma než jsem si tu představu vychutnal.

„Kdyby nám štěstí přálo, mohli bychom aspoň najít zmrzlé tělo nějakého zvířete, ale je to málo pravděpodobné," řekl truchlivě.

Byl jsem zmrzlý na kost a nejraději bych se vrátil; i když nás v jeskyni žádná hostina nečekala, byla tam aspoň trochu snesitelná teplota.

„Jste hodně zmrzlý, Brazosi," konstatoval Redhorse, který si všiml jak se klepu. „mě se nevede lépe. Vrátime se, snad něco objevíme na zpáteční cestě."

Letěli jsme zpátky těsně nad povrchem, naše antigravitační projektory bylo teď těžké zaměřit, protože jsme se pohybovali za horským hřebenem. Jednu chvíli jsem se trápil myšlenkou, že jeskyni vůbec nenajdeme. Bylo to ovšem nesmyslné, protože jsme měli spojení i výkonné zaměřovače, nemluvě o tom, že by nás Redhorsův instinkt dovedl k cíli i bez přístrojů.

„Ostatní budou zklamání, když se vrátíme s prázdnýma rukama," poznamenal Redhorse. „Budu muset vyslat Bradona a Papageorgia, měli by také zkusit objevit nějaké zvíře."

„Ano, majore," řekl jsem.

„Jen se tak netvařte, Brazosi," rozčilil se Čejen. „Smrt máme..."

Umlkl v půli věty a díval se na ledovec pod sebou. Potom přistál a já vedle něho. Redhorse címsi pohnul na zaměřovači.

„Pronásledují nás, pane?" zeptal jsem nervózně, major však

na mě jen zasyčel. V jeho přístroji cosi zaharašilo a potom jsem uslyšel nezřetelné hlasy. Major zesílil zvuk a já se naklonil až skoro k přístroji.

„...kosmické lodě Halut'anů se zaledněným oblastem zřejmě vyhýbají. Ruiny Makaly jsou dosud...“, uslyšel jsem a hlas se opět ztratil.

Redhorse zase něco kouzlil na přístroji a hlas se ozval opět: „...zničené město

považují zřejmě za neobyvatelné. V poslední době jsme nepřátelské lodě ani nezahlédli. Tím se pole zužuje na Saran...”

Tentokrát se hlas ztratil nadobro a Redhorsovi se přes veškerou snahu nepodařilo ho opět zachytit.

„Co to znamená, pane?“ ptal jsem se zmateně.

„Nepochybně jsou to hlasy Lemurů, kteří se nacházejí někde na jih od nás. Zdá se, že přežili katastrofu, ale stále mají strach z Halut'anů. Řekl bych, že udržují rádiové spojení, aby se navzájem varovali před Halut'any, pokud by se objevili.”

„Byla tam řeč o rozvalinách Makaty,“ připomněl jsem. „Myslíte si, že by Lemuři, které jsme teď slyšeli, v nich mohli přežívat?“

„Je to možné,“ odpověděl Redhorse. „Pokusím se některou vysílačku zaměřit, ale je tu hodně rušivých vlivů. Když poletíme k jihu, máme větší naději na úspěch.”

„Jsem rád, že v tomhle zmrzlém světě nejsme sami,“ prohlásil jsem. „Snad se nám podaří najít ty ruiny Makaty.”

„Nerad bych, aby se ostatní předčasně dověděli o našem objevu,“ řekl vážně Redhorse a položil mi ruku na paži. „Nechci vzbuzovat žádné klamné naděje. Než vyrazíme na jih, potřebujeme se ještě leccos dovědět, to znamená zachytit další vysílání. Nerad bych zkřížil cestu halutským svazům.”

Chápal jsem Redhorse, i když jsem věděl, že pro mě bude těžké se ostatním o ničem nezmínit. Pomohlo mi, že jsme do jeskyně dorazili úplně vyčerpaní a potřebovali jsme půl hodiny jen na to, abychom se trochu zahřáli. Ostatní byli natolik ohleduplní, že vůbec nedali najevo své zklamání nad

neúspěchem naší lovecké výpravy. Ostatně Bradon a Papageorgiu vyrazili skoro okamžitě po našem návratu.

„Používejte své antigravitační projektory co nejméně, nechceme přeci přivolat tefrodské válečné roboty," poučil je Redhorse na rozloučenou.

Když byli Bradon a Papageorgiu venku asi hodinu, znovu se ozval rádiový přístroj propojený se zaměřovačem. Redhorse byl okamžitě na nohou. Tentokrát byla zpráva stručná, ale dobře jsme ji slyšeli: „Na pobřeží je dobré loviště. Musíte se držet blízko sopky na Eusarotu."

„je aspoň jisté, že tam na jihu je potrava," řekl jsem.

Doutreval se tázavě podíval na Redhorse a ten mu pověděl o prvním hovoru, který jsme zachytili. „Teď je to práce pro vás, Oliviere. Pokuste se zaměřit stanoviště vysílačky, alespoň přibližně," řekl na závěr a předal Doutrevalovi přístroj.

Doutreval ho převzal s takovým výrazem, jakoby přebíral korunovační klenoty.

„Nebude to jednoduché, je to primitivní přístroj," poznamenal drobný astronaut.

„Jsem si toho vědom, ale je to jediný přístroj, který nám snad umožní spojení s civilizovanými lidmi a získání potravy," odpověděl major.

Doutreval položil přístroj na zem a přidřepl si k němu. Byl jsem si jistý, že mu neunikne ani šelest a přesto jsem sám stále napínal uši. Panovalo však naprosté ticho. Bradon a Papageorgiu se vrátili ze své výpravy stejně vyčerpaní a také s prázdnou.

Papageorgiu se složil na lůžko a okamžitě usnul, záviděl jsem mu. Bradon si však všiml přístroje a napjatého ticha a chvíli těkal očima od Doutrevala k Redhorsovi a zpět.

„Zaměřili jste roboty?" zeptal se konečně Doutrevala s obavami v hlase.

„je to jen bezpečnostní opatření," řekl rychle Redhorse. „Nechci, aby nás zaskočili a proto se budeme u přístroje střídát."

Bradon zřejmě pochopil, že to není pravda, ale měl dost rozumu, aby na majora nenaléhal. K mému zklamání se přístroj

neozval až do večera a Redhorse stále nedával povel k letu na jih. Pokud další vysílání nezachytíme, stejně to budeme muset udělat.

Žízeň jsme hasili rozpuštěným ledem a bez jídla jsme mohli ještě pár dní vydržet, ale každým dnem jsme byli slabší a slabší a tím byl i let na jih pro nás nebezpečnější. Věděl jsem, že všichni čekají na majorův rozkaz, ale Redhorse jen rozdělil noční služby u přístroje.

„Nemyslím, že bychom tu někdy něco ulovili," ozval se Bradon.

„Sdílím váš názor," odpověděl suše Redhorse.

Odpověď samozřejmě nemohla Bradona uspokojit. Chvíli váhal, ale potom se přece jen zeptal: „Vyrazíte ráno znovu na lov?"

„Ráno moudřejší večera, teď se potřebuji především vyspat," odpověděl major.

Bradonovi nezbyvalo než se s tou odpovědí spokojit.

Když jsem v noci přebíral službu od Doutrevala, venku zuřila vánice. „Tohle může trvat kolik dní," řekl tiše Doutreval, aby ostatní nevzbudil.

11

„Nemalujte čerta na zeď," zavrčel jsem. „Doufejme, že bude do rána pryč."

Podíval se na mě, jako kdyby chtěl něco říct, ale rozmyslel si to a šel si lehnout. Zůstal jsem sám u východu z jeskyně a kladl si otázku, zda v tom vytí živlu je vůbec možné něco zachytit. Hlídky nebyly nutné, možná to Redhorse dělal jen aby udržel morálku mužstva.

Bouře venku co chvíli zavála sních i do jeskyně a já cítil, jak mi taje na tváři. Přístroj jsem držel skoro pořád u ucha, ale nebylo to nic platné. Byl jsem překvapený, že mě Redhorse už střídá, protože jsem stále čekal, že se něco stane, ale nestalo se nic.

„Doufám, že vchod do jeskyně sních úplně nezasype," řekl Redhorse, když jsem ohlásil, že během mě služby se nic nestalo.

„Doutreval soudí, že vánice může trvat ještě několik dní," poznamenal jsem.

„Někdy ano, ale tahle do rána skončí," prohlásil major, když chvíli s baterkou pozoroval, co se venku děje.

„Vždyť ale nic nevidíte," protestoval jsem.

„Já to cítím," uzavřel diskuzi Indián.

Na to nebylo co říci a tak jsem si šel lehnout. Usnout se mi však nepodařilo. Tak jsem ležel na zádech a přemýšlel o časových paradoxech. Brank měl teorii, že zde zemřít nemůžeme, protože musíme umřít po roce dva tisíce čtyři sta čtyři. A nyní ležel pohřbený v ledu. Z těch neplodných úvah mě vytrhl nějaký praskot od vchodu do jeskyně. Potom jsem rozeznal, že jsou to hlasy. Přijímač se opět ozval.

2.

Ráno se bouře utišila, Redhorse měl pravdu. Krajina venku se na pohled změnila: vyrostly v ní nové závěje, jiné zase zmizely, ale v podstatě se nezměnilo nic.

„Vyrazíme na jih," oznámil major. „Surfat a Doutreval už vědí o zprávách, které jsme zachytili. Nad ránem jsem zachytil další. Plyne z nich, že dále na jih jsou trosky nějakých měst v nichž se ukrývají Lemuři. Jedno z nich se jmenuje Makala. V rádiové komunikaci se mluví o halutských lodích, vhodných lovištích, sopečné činnosti a počasí. Domnívám se, že vysílání, které slyšíme, je určeno nějakým skupinám Lemurů, kteří se nacházejí jižněji než zachycená vysílačka. Je už skoro jisté, že zde vyhladovíme a proto je zbytečné let na jih odkládat. Připravte se, překontrolujte zbraně a vyrazíme."

Bylo zřejmé, že všichni byli rádi, že jeskyni opustí. Redhorse odešel stranou a pokynul mně a poručíkovi Bradonovi.

„Zachytil jsem dotaz na jižnější skupinu Lemurů, jak pokračuje stavba plachetnice," důvěrně nám sdělil major.

„Bohužel jsem neslyšel odpověď."

„Co z toho vyvozujete?" zeptal se Bradon.

„Že jižní skupina je velice aktivní a že pokud se s ní spojíme, odpadne nám většina starostí," vysvětlil Redhorse.

Za chvíli jsme se rozletěli k jihu, ale já jsem musel stále myslet na Branka, který nevěřil, že by mohl zemřít více než padesát tisíc let před svým narozením. Ani jeho ostatky nebudou nikdy nalezeny. Až led, ve kterém je uložen, roztaje, zaplaví toto území moře a teprve mnohem později se z něj vynoří Nevada.

„Zřejmě nám tefrodští roboti opět přišli na stopu, byl nejvyšší čas, že jsme jeskyni opustili," řekl major, který měl zaměřovač už zase u sebe.

Přepnuli jsme antigravitační projektory na nejvyšší výkon a maximální rychlostí se rozletěli k jihu. V nesmírně vzdálené budoucnosti reálného času lidé zasedali k snídani a bezstarostně se chystali do každodenní práce, byli šťastní nebo nešťastní, zamilovaní nebo našťvaní, ale nikoho z nich ani ve snu nenapadlo, že pět jejich současníků bojovalo o život v pradávné minulosti. Kdyby jim to někdo řekl, jistě by si každý jen mlčky poklepal na hlavu takový nesmysl!

A my jsme letěli na jih a nevěděli, kdy doletíme k hranici ledovce a zda k ní vůbec doletíme.

„Jednou někde tady bude Los Angeles," řekl chraplavě Doutreval. Měl černé kruhy pod očima a tváře propadlé, nikdo z nás však nevypadal o nic lépe. „Dovedete si to vůbec představit?"

„Doufám, že už jsme někde u budoucího San Diega na mexické hranici," namítl Redhorse. „Než se setmí, měli bychom se dostat na třicátý stupeň severní šířky. Tam by led už neměl být."

Krajina pod námi se skutečně začínala měnit. Byla to obrovská rovina, ale ledový příkrov už nebyl tak jednotlý a zřejmě ani tak silný. Sněžilo i tady, ale vítr už nebyl tak ledový, i když byl prudší. Patrně se tu střetávaly masy ledového vzduchu ze severu s mnohem teplejším vzduchem od jihu. Chvillemi jsme se ocitali v opravdové smršti. Redhorse nás

však ujišťoval, že stačí uletět ještě pár set mil a dostaneme se z toho.

Podle mého odhadu jsme už museli urazit bezmála tisíc mil. Byla to výhoda, že jsme se nemuseli vláčet po zvrásněném povrchu a mohli letět přímou čarou.

Cestou selhal Doutrevalův antigravitační projektor, ale major na takovou možnost pamatoval a vzal s sebou Brankův projektor, takže jsme mohli pokračovat v cestě takřka okamžitě.

Byli jsme příliš unavení než abychom mluvili. Jen občas někdo něco prohodil a někdo jiný mu odpověděl, to bylo vše. Jen když jsme zaslechli rádio jsme okamžitě všichni zpozorněli. Obsah byl stále skoro stejný: hlášení o pozorování halutských lodí naštěstí se neobjevovaly, o vhodných loveckých revírech a o počasí.

„Pokud Lemuři nepřeruší spojení, dostaneme se přímo k Makáte," konstatoval Redhorse.

„Existuje už kalifornský záliv?" zeptal se Bradon.

„Nevím," přiznal major. „Ale nějaká překvapení určitě zažijeme."

Letěli jsme celý den bez odpočinku, protože jsme si nebyli jisti, že bychom se po přerušení letu vůbec dokázali znovu zvednout. Když se však začalo stmívat, nezbylo nám nic jiného než přistát. "Vyhlédli jsme si mírný svah na kterém se poměrně snadno dalo vybudovat primitivní iglú. Byli jsme tam namačkaní, ale o to tam bylo tepleji a především byli jsme chráněni před větrem. To jsme teď potřebovali nejvíc. Uklidnilo nás i to, že podle všeho roboti opět ztratili naši stopu.

„Určitě je to poslední noc, kterou trávíme ve sněhu a s prázdným žaludkem," prohlásil Don Redhorse. „Jakmile se rozední, poletíme dál."

V noci začalo pršet. Redhorse měl opět pravdu.

Ledovce postupovaly od obou pólů k rovníku a nejrozmanitější zvířata před nimi prchala. Mohli jsme se tedy ve středním Mexiku, kam jsme mířili, setkat s nebezpečnými

zvířaty z nejrůznějších končin.

Lemuři přes vyspělost své technické civilizace kladli velký důraz na zachování živočišné říše v celé její rozmanitosti. Víme ovšem z dějin, že tato čtvrtá a poslední doba ledová zničila mnoho z toho, co se snažili uchránit. Na přelomu mezi pleistocénem a holocénem vyhynuli obrovští savci, kteří ve velkém počtu obývali Zemi.

Musel jsem na to myslet, když jsme ráno opouštěli své iglú. Déšť' ustal a voda na zemi zmrzla.

Redhorse trval na tom, abychom iglú zničili, protože by mohlo přivést pronásledovatele na naši stopu. Snídaně sestávala z rozpuštěného sněhu, kterým jsme zahnali žízeň, sytili jsme se však i nadále pouhou nadějí, že se nám dnes konečné podaří ulovit nějaké zvíře. Jen jsem doufal, že to nebude mamut, protože nikdo z nás nevěděl, jak se dostat k jeho prý chutnému masu. Z dějepisu jsme věděli, že v téhle době byli mamuti zdrojem obživy, ale zatím jsme žádného neviděli.

Po dvou hodinách jsme dosáhli pobřeží. Četné zátoky se na kilometry zařezávaly do pevniny. Obrovská pevnina Lemurie zmizela v Tichém oceánu. Podle Redhorse se to muselo stát před několika sty lety. Celá konfigurace pevnin se změnila a začaly se rýsovat podoby kontinentů, jak je známe z reálného času.

„Škoda, že jsme neletěli k budoucímu Karibskému moři," zalitoval poručík Bradon. „Panamská šíje je snad jediným místem, které se ještě velmi podstatně změní. Nyní by měla být ještě podstatně širší, Panamský záliv vznikne později."

Před námi se rozkládal prales. Přistáli jsme a vykročili. Tentokrát nám lovecké štěstí přálo. Skoro okamžitě jsme mezi vysokými stromy spatřili zvíře, které připomínalo malého medvěda. Složili jsme ho. Bradon a Papageorgiu se vypravili pro kořist, Doutreval šel shánět suché dříví. Bylo tu vlhko a půda byla bažinatá. „Je to Castoroides z čeledi obrovských bobrů," oznámil Bradon, když s námahou dovlekli kořist k nám. Poručík zřejmě miloval prehistorii.

„Jestli se Gucky dozví, že jsme zastřelili bobra, budeme mít potíže," zavěštil si Redhorse. Ani to nám však náladu nezkazilo. Rozdělalí jsme oheň a zvíře stáhli, ale Redhorse nám nedovolil ho hned začít opékat, protože prý vlhké dřevo příliš čoudí. Museli jsme počkat, až trochu vyschne. Mezi tím jsme uřízli plátky masa z kořisti a nabodli je na dlouhé větve.

Nikdy jsem nejedl s takovým požitkem tuhé maso skoro bez chuti.

Když jsme zahnali hlad a uhasili oheň, utábořili jsme se a všichni, kromě Papageorgia, který měl hlídku, jsme usnuli jako když nás do vody hodí. Spali jsme až do rána příštího dne, aniž by nás někdo vyrušil. Praskání větví, které dokazovalo, že v blízkosti jsou velká zvířata, nás nedokázalo probudit. Kromě střídajících se hlídek nikdo nevnímal ani občasné a výborně slyšitelné rádiové hovory Lemurů. Museli jsme být jen pár kilometrů od Makaly.

Posnídali jsme opět plátky z obřího bobra a zapili je dešťovou vodou, kterou jsme nachytali do obrovských listů nějakých rostlin stočených do kornoutků. Potom jsme uhasili oheň a já jsem spolu s Papageorgiem zahrabal zbytky bobra.

Rozletěli jsme se těsně nad korunami vysokánských pralesních stromů. Za letu jsme poprvé spatřili obrovské pásovce a lenochody vážící tolik, co slon a vysoké šest metrů, pokud by se postavili na zadní. Určitě to byli největší savci. Rozhodně lov na ně by nebyl bezpečný, i když jsme měli paprskomety.

Přelétli jsme prales a opět se ocitli nad pobřežím. Redhorse měl pravdu v tom, že Lemurie byla pohlcena Pacifikem po pevnině už nebylo ani stopy.

„Vidíte tu náhorní plošinu?" zvolal vtom major. „Pokud se nemýlím, je to zničená Makala. Trosky budov jsou obrostlé všemožnými rostlinami, ale jejich tvary jsou přece jen ještě k rozeznání."

Redhorse měl zrak jako ostříž, ale i já jsem rozeznal obrysy města pod příkrovem zeleně. Ze tří mísí stoupal k obloze dým.

„To je náš cíl," pokračoval Redhorse. „Nevíme však, jestli nás přivítají přátelsky, proto je na místě nejvyšší obezřetnost. Budeme..."

Přerušilo ho chraptění z přijímače. Redhorse se odmlčel a zesílil zvuk. Mluvila vyděšená žena: „...odříznuti. Mutanti mě obklíčili a pokoušejí se mě dostat. Pomozte mi co nejrychleji, jinak..." Hlas umkl.

„Kupředu!" vykřikl major. „Někdo je ve smrtelném nebezpečí. Musíme se na to podívat."

Rozletěli jsme se podél okraje džungle. Zajímalo mě, jak Redhorse chce tu ženu najít a vtom jsme mezi stromy spatřili utíkal štíhlou dívku s dlouhými vlasy.

„To je ona!" zakřičel major.

Pronásledovatelé se objevili jen o okamžik později: sedm děsivě znetvořených polonahých bytostí s mohutnými kyji a kamennými sekerami v rukou.

„Proboha, kdo to je?" vyslovil zděšení nás všech Doutreval.

„To děvče mluvilo o mutantech," připomněl Redhorse.

S hrůzou jsem sledoval, že jeden z těch netvorů vrhl svou sekeru. Zasáhla neznámou do zad a dívka padla a zůstala nehybně ležet na zemi. Pronásledovatelé ze sebe vyrazili vítězoslavné zavytí a zrychlili.

„Střílejte!" rozkázal Redhorse.

Mutanti, či kdo to vlastně byl, nás dosud nezpозorovali. Bradon a major vystřelili výstražné výstřely, které před divochy vyhloubily hlubokou brázdu a zahalily je mračnem prachu. My jsme zatím přistáli jen několik metrů od dívky.

Divoši zůstali nerozhodně stát. Nepochyboval jsem, že to byli Lemuři, kteří prodělali regresivní mutaci a klesli na úroveň lidí doby kamenné. Jejich znetvoření bylo děsivé. Jejich vůdce byl vysoký chlap s tenkýma, pavoučíma nohama. Paže mu visely jako vykloubené, polovina obličeje byla pokryta šupinami, z druhé poloviny na nás zíralo jediné podlouhlé, strnulé oko.

Náčelník vydal zvířecí zvuk a i se svými průvodci se ztratil v džungli.

Nyní jsme se konečně mohli věnovat zraněné. Ale ještě než jsme jí nějak mohli pomoci se sama nadzvedla a spatřila nás. Nejdříve se lekla, ale vzápětí se uklidnila.

Byla štíhlá, tmavovlasá a její oblečení dávalo vyniknout jejím tvarům. Byla prostě krásná.

„Kdo jste? Proč jste mi pomohli?“ zeptala se.

Redhorse ponechal první otázku bez povšimnutí a odpověděl na druhou: „Byla jste sama a poměr sil byl jasně nerovný. Vyrovnali jsme ho.“

Ta odpověď se jí zřejmě líbila. Usmála se a zvedla se ze země.

„Jmenuji se Monira,“ představila se. „Při lovu jsem se vzdálila od své skupiny.“ Při vzpomínce na to, co se stalo potom, se jí obličej stáhl do bolestné grimasy. „vy jste mi zachránili život,“ dodala.

„Říkáte to, jako kdybychom se dopustili zločinu,“ podivil se Redhorse.

Dívka byla patrně v rozpacích a chvíli mlčela. „Odkud přicházíte?“ zeptala se.

„Ze severu,“ řekl Redhorse a pohybem ruky naznačil směr, ale velmi neurčitě. „Bylo tam město Godlar, kde jsme žili, ale ledy nás donutili rozletět se na jih. Zaslechli jsme rádiové spojení a chtěli se připojit k Lemurům, kteří přežili.“

„Mluvíte s podivným přízvukem,“ konstatovala dívka.

„Myslíte? Mohl bych totéž říci o vás,“ zareagoval chladnokrevně Redhorse. „Jmenuji se Don, ten mladík je Chard Bradon, ten vedle Olivier Doutreval a ten velký je Papageorgiu. Ten tlustý je Brazos.“

Vrhl jsem na něj zničující pohled, ale on ho ignoroval.

„Vysílání, které jste zachytili, platilo jižní skupině Lemurů,“ řekla Monira. „Vysílali jsme my.“

„Žijete tam?“ zeptal se Redhorse a ukázal k náhorní plošině.

„ne!“ vykřikla dívka téměř zděšeně. „V troskách Makaly žijí jen mutanti. My se zdržujeme v bunkrech poblíž někdejšího

kosmodromu."

„Mohli bychom jednat s náčelníkem vaší skupiny?" chtěl vědět Redhorse.

„Vidím, že jste připraveni na všechno," odvedla řeč Monira s pohledem upřeným na Redhorsův paprskomet. Sama zřejmě o svou zbraň přišla, protože měla u pasu jen prázdné pouzdro.

„Přesto musíte počítat s tím, že mutanti se toho nezaleknou a nakonec se odváží vás napadnout."

„Kolik vás tu vlastně je?" zeptal se Bradon.

„Naše skupina má tři sta dvaadvacet členů," tentokrát ochotně sdělila Monira. „Budete překvapení, až uvidíte naše vybavení. Podařilo se nám hodně zachránit."

„Chcete říci, že máte třeba i hypervysílačku?" opravdu žasl Redhorse.

„Samozřejmě," ujistila ho sebevědomě Monira. „Podařilo se nám uvést do provozu atomový reaktor našich předků a máme tudíž k dispozici nevyčerpatelný zdroj energie. Jen s potravou jsme na tom špatně. Živíme se vlastně pouze lovem a při tom pravidelně dochází ke střetům s mutanty," dokončila smutně.

Přesto vypadala velice rozhodně a sebejistě, ačkoliv před ní stálo pět ozbrojených cizinců, kteří by mohli mít i nepřátelské úmysly.

„Nejste zraněná?" vložil se nečekaně do hovoru Papageorgiu. „Musíte Dona omluvit, je blázen do techniky a na všechno ostatní zapomíná."

„To je v pořádku," odpověděla s úsměvem Monira. „Také se o techniku zajímám a mně se dohromady nic nestalo."

„Opravdu?" mladík zrudl a najednou nevěděl jak dál. „No když myslíte... když tedy pomoc nepotřebujete... to já jen kdybyste potřebovala..."

„Chce říci, že ho opravdu těší, že jste v pořádku," ukončil Doutreval jeho trápení galantní frází.

„Podívejme se na ty chlapce, úplně se předhánějí," pošeptal mi Bradon.

„Třeba byste nás mohla dovést ke své skupině a představit

nás veliteli," navrhl Redhorse.

„Následujte mě," vyzvala nás Monira a vykročila, aniž by se starala o to, zda jdeme za ní. Měl jsem dokonce dojem, že by byla ráda, kdybychom to neudělali.

Redhorse měl stejný názor. „Nezdá se, že by ji těšilo, že chceme jít s ní. Musíme však navázat kontakt s jejími přáteli," řekl tiše.

Prodírali jsme se džunglí. Po mém boku se vynořil Doutreval a obdivně zašeptal: „Jen se podívejte, jak se pohybuje!" Jen tak tak, že neslintal.

„Pohybuje se tak, protože je zvyklá pohybovat se v divočině," odsekl jsem vztekle. „Nic zvláštního na tom nevidím."

Mezi tím jsme dospěli na okraj džungle a Monira se zastavila. „Bude lepší, když si zase připravíte zbraně. Tady se dá čekat přepadení ze strany mutantů a to by jistě přitáhli ve velkém počtu," oznámila nám.

Měli jsme co dělat, abychom jí stačili. Skutečně se proplétala hustým podrostem

mezi obrovskými stromy velice šikovně. Za chvíli jsme byli na nějaké mýtině a náhle se před námi vynořila skupina ozbrojených Lemurů, která patrně hledala Moniru.

„Nestřílejte!" vykřikla dívka. Bylo to určeno Lemurům i nám.

Muži se k nám blížili. Všichni byli vysocí a svalnatí. Jejich oděvy nesly stopy dlouhého užívání, ale byly čisté. Vyzbrojení byli paprskovými karabinami a bombami, které měli zavěšené na opasku.

Přišli k nám a blahopřáli nám. Na rozdíl od Moniry byli zřejmě upřímně potěšeni tím, že s nimi chceme navázat kontakt.

„Dovedeme vás k Batonovi, náčelníkovi naší skupiny," řekl jeden z mužů. „Rád se s vámi seznámí."

„Tím jsem si jistá," řekla Monira, ale s nějakým výsměšným podtónem. Lemuři na její slova nereagovali a dosti hlasitě dávali najevo své potěšení ze setkání s námi. Konečně jsme však vyrazili a brzy se dostali na volné prostranství. Tady jsme

spatřili několik budov hustě porostlých popínavými rostlinami.

„Udržujeme jen několik nejdůležitějších budov," řekl nám jeden z našich průvodců. „Především ty, v nichž se montují technická zařízení. Sami žijeme v bunkrech na druhé straně kosmodromu, které jsou bezpečně chráněné před mutanty"

Napříč přes plochu kosmodromu vedla udržovaná stezka mezi bujícím rostlinstvem. V polovině cesty přes plochu jsme se setkali s hlídkou, která nás však pustila bez ptaní, když viděla naše průvodce. Konečně jsme dorazili k bunkrům. Kolem nich byl pruh holé, udusané půdy. Zhlédli jsme několik hlídek.

Stavby byly vesměs nízké a ploché. Z jedné poněkud vyšší nám pospíchal vstříc starší ramenatý muž.

„To je Baton!" zvolala Monira.

Vyzařovala z něj autorita, ačkoliv skoro klusal. Na úzkých rtech mu pohrával nic neříkající úsměv, jeho pohled však byl pronikavý, až podezřivý. Rychle nás všechny přejel očima a pak se soustředil pouze na Redhorse, okamžitě v něm poznal velitele.

„Vítejte na naší základně," řekl klidně, zvedl ruku na pozdrav, přešel k Moniře a objal ji kolem ramen. Měl jsem dojem, že to bylo dívce proti mysli, přesto vzhledla k vysokému muži s úsměvem.

„Zachránili jste Moniru a to nás zavazuje," prohlásil Baton. „Můžete zůstat mezi námi jak dlouho budete chtít."

Redhorse zdvořile poděkoval a představil nás jednoho po druhém. Potom se nás ujal štíhlý muž jménem Roulos a odvedl nás k zarostlému bunkru.

„Tady budete bydlet," řekl. „je to trochu zanedbané i uvnitř, protože tu dlouho nikdo nebydlel, ale my vám pomůžeme dát to do pořádku."

„Děkuji," řekl Redhorse a Roulos okamžitě odešel. Osaměli jsme před budovou, která nám měla v příštích dnech měla sloužit za obydlí.

„Bylo to poněkud krátké přivítání," poznamenal jsem. „Nevypadá to, že by se kdokoliv z Lemurů o nás jakkoli zajímal.

Myslel jsem, že je bude zajímat náš původ, minulost, odkud jsme přišli."

„Bojujím o přežití," vysvětloval Redhorse. „Jejich přivítání se mi líbí víc, než kdyby bylo přehnaně přátelské. Jsem si jistý, že nás pozorují. Přirozeně nám nedůvěřují, ale nedávají to najevo. Dříve nebo později jim řekneme, odkud jsme přišli."

„je to rozumné, pane?" zeptal se zaraženě poručík Bradon.

„Mají hypervysílačku," připomněl mu major. „Když ji budeme chtít použít, musíme uvést nějaký přijatelný důvod. Proč bychom tedy nemohli říci, že jsme odletěli s lemurskou lodí z jedné z kolonií, abychom prozkoumali situaci v soustavě Vega? Všechno ostatní můžeme vylíčit zcela pravdivě. Snad Lemuři vědí o existenci tefrodské základny na zaledněném území."

„Navrhují, abychom se především podívali dovnitř," ozval se netrpělivý Papageorgiu. „Určitě nás tam čeká spousta práce."

Byla to pravda. Museli jsme odstranit popínavé rostliny a nějaké keře, už abychom se vůbec dostali ke dveřím, potom musel Redhorse rozstřílet zámek, abychom je mohli otevřít. Přivítal nás závan zatuchlého vzduchu. Rozsvítili jsme baterky.

Vtom se k nám přihnal udýchaný mladík a zasípal: „Posílá mě Baton. Budu vám pomáhat dát do pořádku vaše obydlí, máme s tím zkušenosti. Jmenuji se Tebos."

„Děkuji vám," řekl zdvořile Redhorse, kterému ovšem bylo jasné, že ho neposlali jen na výpomoc, ale také, aby na nás dohlížel. Nedůvěřovali nám, ale to jsme jim nemohli zazlívát.

Tebos měl také baterku, šel však najisto k hlavnímu vypínači a za okamžik se rozsvítila stropní světla. Spařili jsme místnost velkou asi čtyřicet metrů čtverečných

18

jejíž zařízení tvořily pouze nějaké stroje pokryté vrstvou prachu.

„Klimatizace funguje," oznámil pyšně Tebos a okamžitě ji zapnul. „Ty stroje určitě nebudete potřebovat, většinou jsou už nefunkční, ale doufám, že vám nebudou ani překážet. Nábytek si

však budete muset vyrobit sami ze dřeva. Nemáme pro vás ani lůžka."

„Ze všeho nejdřív tu musíme zlikvidovat tu špínu," štítivě se rozhlédl Doutreval a hlasitě nasál vzduch nosem. „Nerad bych spal v mračnech prachu. Bůh ví, jestli tu nejsou předci zvířátek, kterým říkáme štěnice."

Tebos se na něj nechápavě zadíval. „Štěnice? Co to má být?"

„Vůbec nic, jen takový vtip," pospíšil si s odpovědí Redhorse a vrhl na spojaře varovný pohled.

Doutrevalovi to došlo. Rozhodně jsme nesměli prozradit, že přicházíme z jiné doby, mohlo by to vést k četným zbytečným komplikacím.

„je ta dívka, kterou jsme zachránili, vdaná?" zeptal se Papageorgiu.

„Vdaná?" Tebos opět nechápal. „Jak to myslíte?"

„No, jestli má nějakého muže," nejistě vysvětloval Řek.

Tebos na to vůbec nereagoval, ale bylo zjevné, že je mu otázka srozumitelná, ale naprosto nepřijatelná. Asi nevěděl, co smí říci a co má zamlčet. O to více se snažil při úklidu a také to uměl. Ačkoliv jsme se do toho všichni s vervou pustili, on nadělal více práce, než my všichni dohromady. Dotáhl také dvě vědra vody.

„Bohužel sem vodovod nevede," řekl omluvně. „Ale mezi těma dvěma většimi

bunkry je pramen. Budete si muset brát vodu odtamtud."

Před setměním se náš příbytek dal označit jako čistý, ale na postele a další nábytek se ovšem nedostalo. Tebos nám však slíbil, že nám ho druhý den pomůže vyrobit. Potom nám popřál dobrou noc a odešel.

„Už jsem měl strach, že vůbec neodejde," povzdechl si Bradon. „je nejvyšší čas, abychom si promluvili o naší situaci. Všiml jste si, pane, že Lemuři tu nejsou dlouho?"

„Jak jste na to přišel?" překvapeně se zeptal Redhorse.

„Jen jsem se pozorně díval, pane. Ta stezka přes kosmodrom tu rozhodně není dlouho a také bunkry byly od rostlinstva

očištěny zjevně před nedávném."

„Ale Lemuři ty práce musí pravidelně opakovat," namítl major. „To rostlinstvo je agresivní a vyčištěné plochy rychle zarůstají. Nevidím v tom nic divného, že to opět udělali před nedávném."

Na B radonově pozorování podle mě něco bylo, ale určitě to nestačilo k tomu, abychom začali Lemury podezírat.

Už za tmy někdo zaklepal na naše dveře a Doutreval šel otevřít. Jeho obličej se rozzářil a tak mě ani nepřekvapilo, že vstoupila Monira. Pod paží nesla nějakou nádobu s jídlem. Rozhlédla se a postavila nádobu na kryt jednoho stroje, který nám zatím sloužil jako stůl.

„Přinesla jsem vám něco k jídlu," oznámila.

„Velice vám děkujeme," řekl Redhorse, a když viděl, že chce okamžitě odejít, zastoupil jí cestu. „Chtěl jsem se vás ještě zeptat na to, jak dlouho tady jste, Moniro, myslím vás i vaše přátele."

Najednou vypadala zdrceně. Doutreval, který stále ještě stál u dveří, je beze slova zavřel.

„Nerozumím vám," zamumlala dívka a bezmocně se rozhlížela.

„Můj přítel má dojem, že jste sem přišli teprve před několika dny," řekl Redhorse a usmál se Bradona.

„Jak vás to napadlo?" vyrazila ze sebe Monira. „Jsme tu už dlouho, hodně dlouho. Je to... dobré místo."

„Bojí se," konstatoval jsem s naprostou jistotou. Monira se na mě podívala, ale neřekla nic a otočila se ke dveřím. Na Redhorsův pokyn jí Doutreval dveře otevřel. Když ho mījela, sarkasticky se usmál a on za ní dveře zavřel.

„Něco tu nehraje," zavrčel Bradon.

„Mám také ten pocit," přisvědčil Redhorse. „Potřebujeme se však dostat k hypervysílač! a proto musíme zatím s Lemury vycházet."

Šel jsem se podívat na jídlo, které nám Monira donesla.

„Zeleninová polévka a maso. S prázdným žaludkem se špatně diskutuje. Myslím, že bychom měli pokračovat po večeři," navrhl jsem.

„Nechápu, že Lemuři s jejich zbraněmi dosud nevyhnali mutanty z trosk Makaty, když jsou vyzbrojeni pouze kyji a sekerami," prohodil zamyšleně Papageorgiu, když usedal k jídlu.

„Třeba na to ještě neměli čas, protože jsou tu jen krátce," nadhodil Bradon.

Probudil mě nějaký podivný šelest. Vyskočil jsem a rozhlédl se. Dveře byly trochu pootevřené. Venku bylo světlo od velkého ohně, který Lemuři rozdělali mezi

bunkry, patrně aby zahnali divokou zvěř a odradili mutanty od pokusů je napadnout. Vzal jsem baterku a posvítil si na provizorní lůžka svých druhů. Redhorse zmizel, ostatní tvrdě spali. Tiše jsem přešel ke dveřím. Až na praskání ohně bylo všude ticho. Vyhlédl jsem a spatřil dva Lemury, kteří seděli u ohně, asi drželi hlídku. Majora jsem nikde neviděl. Vyšel jsem ven a dveře za sebou opatrně přivřel.

Vypravit se sám do tmy, to byla od Redhorse lehkomyšlnost. Držel jsem se ve stínu našeho bunkru a opatrně postupoval kupředu. Dveře největšího bunkru byly pootevřené a ven z nich proudilo světlo. Věděli jsme, že tam bydlí Baton. Šel snad Redhorse k němu? To bylo nepravděpodobné, kdyby to měl v úmyslu, určitě by nás informoval.

Chvěl jsem v ledovém nočním větru. Z blízké džungle se ozýval řev nějakého zvířete, ale hlídka u ohně se ani nepohnula, zřejmě si už na takové zvuky zvykli.

Náhle se ve vchodu do velkého bunkru objevil Baton. I když jsem viděl jen obrys jeho postavy, nemohl jsem se mýlit. Chvíli stál nehybně ve dveřích a potom vykročil k sousednímu bunkru. Brzy mi zmizel z očí, ale slyšel jsem jeho kroky. Potom jsem uslyšel jak někoho tiše zavolal jménem a pak okamžitě zaskřípaly veřeje. Očekával jsem, že ze dveří dopadne světlo, ale vnitřek druhého bunkru zůstával tmavý. Baton pronesl tiše

několik slov a zmizel uvnitř. Dveře se zavřely. Pokrčil jsem rameny. Konec konců to byla jeho věc, třeba šel na zálety. Co když ta návštěva ale nějak souvisí s námi? Opět se ve mně vzráželo podezření.

Došel jsem zatím až ke konci budovy, ve které nás ubytovali a tady jsem se zastavil. Nejsem žádný Indián jako Redhorse a neumím hledat cestu v úplné tmě. Presto jsem se po krátkém zaváhání rozhodl jít dál. Dorazil jsem k sousednímu bunkru. Byl zřejmě obydlený, ale uvnitř bylo naprosté ticho.

Plížil jsem se kolem této budovy jak rychle jen to šlo. Redhorse by jistě nepotěšilo, kdyby zjistil, že jsem také pryč. Mohl jsem se ovšem bránit tím, že nám měl říci, co zamýšlí.

Ocitl jsem se blízko ohně právě okamžiku, když se jeden z Lemurů zvedl, protáhl a zažíval. „Jak dlouho to ještě může trvat?“ zeptal se svého druha.

„Jak to mám vědět?“ zavrčel druhý muž., Já tu nevelím.“

Moc povídaví ti chlapi nebyli, rozmluva skončila. Presto to stačilo, abych se zamyslel. Mohlo to znamenat všechno možné a s námi to nemuselo mít nic společného. Nemohl jsem se však zbavit dojmu, že se jednalo právě o nás.

Strážní přihodili dřevo do plamenů a plameny vyšlehly tak prudce, že oba couvli směrem ke mně. Nemohl jsem se zbavit pocitu, že ve vzduchu visí nějaké nebezpečí. Byl jsem asi dvě stě metrů od našeho bunkru, když mě někdo popadl za paži a strhl stranou. Natolik mě to zaskočilo, že jsem se vůbec nezmohl na odpor.

„Když už se tu musíte potloukat, tak aspoň nedělejte rámus jako mamut,“ řekl důvěrně známý Redhorsův hlas. „Slyším vás už hezkých pár minut.“

„Myslel jsem, že se pohybují tiše, pane,“ vykoktal jsem.

„Tiše!“ posmíval se major. „Co byste dělal, kdybych tu nebyl já, ale nepřítel se zbraní v ruce?“

„Měl jsem starost, když jsem zjistil, že jste opustil bunkr,“ chabě jsem se hájil.

„Když budu potřebovat pomoc, včas vám to sdělím,

seržante," zasyčel.

„Rozumím, pane," zašeptal jsem nešťastně. Nejraději bych zmizel.

„Podívejte se tam!" řekl major a jeho baterka blikla ve směru, kterým jsem se měl dívat. Do tmy tam zářilo mnoho ohňů, z nichž jsme pochopitelně viděli jen odlesky.

„To je Makata, zbořeniště, ovládané mutanty," šeptal Redhorse. „Rád bych věděl, co se tam děje."

„Myslíte, že bychom je měli navštívit?" zeptal jsem se.

„Uvidíme, Brazosi. Tady se dějí podivné věci, možná bychom mohli navázat spojení s mutanty, teď se ale vrátíme do bunkru," rozhodl.

Míjeli jsme právě nějakou menší stavbu, když jsme pootevřenými dveřmi zaslechli ženské vzlyky. Redhorse se zastavil tak prudce, až jsem na něj narazil.

„Tady bydlí Monira. Zdá se, že se trápí," řekl major.

„Z toho děvčete nejsem moudrý, majore," zašeptal jsem. Neřekl na to nic a pokračoval v cestě. Za chvíli jsme byli u našeho bunkru. ve vchodu nám zastoupil cestu Papageorgiu se zbraní v ruce.

„Právě jsem se chtěl podívat, co se vlastně děje," zabručel zlostně, asi proto, že se nemohl nočního výletu zúčastnit.

„Všechno v pořádku, jdeme spát," uklidnil ho Redhorse.

3.

Baton k nám přišel za rozednění, ale my jsme už snídali. Snídani nám připravil Tebos. Baton se mlčky posadil a čekal, až se najíme, Tebose poslal pokynem ruky pryč. Díval se hlavně na mě a byl to jízlivý pohled. Měl jsem tušení, že ví o mém nočním výletu.

„Měli jste celou noc na přemýšlení a jsem zvědavý, jak jste se rozhodli. Zůstanete u nás?" zahájil jednání, když jsme dojedli.

Redhorse si pečlivě otřel ústa a zkoumavě se na Batona zadíval, jako by chtěl proniknout do jeho myšlenek.

„Naznačil jste, že bychom ve vaší skupině měli převzít

nějaké úkoly. O co by šlo?" zeptal se.

Baton se zasmál. Prokvetlé vlasy měl pečlivě učesané a celý jeho zjev by se rozhodně spíš hodil do nějaké konferenční místnosti mezinárodního kongresu než do tohoto primitivního světa. „Nejvíc starostí máme s hlídáním různých energetických zařízení, musíme se však starat i o doplňování výzbroje, provádět určité stavební práce. Potřebujeme lidi i na lov," řekl.

„Pokud vaši velkorysou nabídku přijmeme, musíme se podřídit všem vašim zákonům a nařízením?" zeptal se major.

„Jsem si plně vědom, že jste žili v naprosto jiných podmínkách, než ve kterých jste nyní," řekl rozvážně Baton.

„Proto považuji za správné poskytnout vám jistý čas, abyste se mohli přizpůsobit. Potom však budete podléhat mým rozkazům jako všichni ostatní." Opět se zasmál a dodal: „Nejsem žádný tyran, v této situaci je však velmi důležité, aby byl každý rozkaz splněn."

„To zní rozumně," připustil Redhorse. „Jsme..."

A vtom se venku rozezněly poplašné sirény. Baton se okamžitě zvedl a pospíchal ke dveřím. „Poplach, znamená to, že je tu další útok mutantů," řekl.

Vyměnil jsem si rychlý pohled s Papageorgiem, copak bunkry Lemurů nejsou nedobytné?

„Nyní můžete převzít svůj první úkol," pokračoval náčelník Lemurů. „Pomozte nám ten útok odrazit."

Ani jsme si neoblékli své bojové kombinézy a následovali jsme Batona. Na volném prostranství se už shromáždilo více než sto ozbrojených Lemurů. Baton začal vykřikovat rozkazy a muži se rozdělili do skupin. Baton ukazoval na místa na zpola zarostlé ploše kosmodromu.

„Určitě zaútočí odtud a budou mít aspoň desetinásobnou převahu v lidech," řekl.

Spolu s Batonem a dvaceti Lemury jsme zaujali pozici za přirozeným valem. Sirény umlkly. Rozhostilo se děsivé ticho. Velký oheň na volném prostranství uhasí. Směrem od džungle táhla těžká bouřlivá mračna.

Krčil jsem se vedle Redhorse a Papageorgia. Po levé ruce jsem měl Lemura. Díval jsem se přes okraj kopce směrem k džungli. Z hustého porostu se vynořila podivná armáda. Předkové těchto bytostí byli Lemuři. Ale v jejich zjevu zbývalo už jen málo lidského.

„Ještě nestřílejte!“ vykřikl Baton. „Počkejte až budou blíž.“

Mutanti uslyšeli Batona a spustili strašlivý řev.

„Jak často vás přepadávají?“ zeptal jsem se Lemura vedle mě. Ten však jen pokrčil rameny a neodpověděl. Nejspíš nevěděl, co mi má říct, nebo mi vůbec nechtěl poskytovat žádné informace.

Uslyšel jsem za sebou nějaký zvuk a otočil jsem se. Přibíhala k nám Monira s karabinou v ruce. Zalehla vedla Redhorse. Všiml jsem si, že se Baton zamračil, ale neřekl nic. Trochu jsem se nadzvedl, abych viděl, kde jsou ostatní Lemuři. Baton své muže rozdělil do šesti různých úkrytů. Ženy stály ve dveřích bunkerů, ale také měly v rukou zbraně.

Útočníci již byli v polovině někdejší přistávací plochy. Běželi a divoce mávali svými primitivními zbraněmi.

„Pal!“ zařval Baton.

Celé střetnutí netrvalo déle než šest minut. Potom se mutanti, kteří zůstali naživu, stáhli zpátky do džungle.

„To bylo pro ně varování,“ řekl pohrdavě Baton a zasunul zbraň do pouzdra. „Přijďte všichni za hodinu do mého bunkru, prosím, promluvíme si.“

Redhorse mlčky přikývl. Lemuři se už stahovali do svých bunkerů, jen Monira zůstala s námi a zděšeně se dívala na plochu před námi. „Je to hrozné, vždyť tam leží nejméně stovka mrtvých,“ pronesla tiše.

„Zůstaňte tady, Moniro. Surfát a já se půjdeme podívat, zda někteří nejsou jen ranění,“ řekl Redhorse.

„Vy chcete na plochu?“ vyděsila se dívka.

„Jistě,“ přisvědčil Redhorse. „Pojďte, Brazosi.“

„Moment!“ zvolalo děvče. „Půjdu s vámi, Done.“

„Není to nic pro ženy, bude to ošklivý pohled,“ namítl major. „Zůstaňte tady s mými přáteli a počkejte, dokud se nevrátíme.“

„vy mi nemáte co rozkazovat," prudce se ohradila Monira.
„Jdu s vámi."

Myslel jsem, že Redhorse ztratí trpělivost, on se však mlčky otočil a vykročil. Já a Monira jsme šli za ním. Lemuři se o mutanty, kteří zůstali ležet na bojišti, vůbec nezajímal. Asi spoléhali na to, že divoká zvěř se hned příští noc postará o „odklizení" ostatků. Já jsem dával přednost tomu, dívat se na Redhorsova široká záda, abych nemusel vidět mrtvá těla mutantů. Monira byla smrtelně bledá, rty měla pevně stisknuté, ale statečně šla spolu s námi.

"Najednou jsme uslyšeli nějaký sten. „Tam!" vykřikl Redhorse a ukázal na zvedající se postavu. Byl to žalostný pohled. Mutant byl smrtelně raněný.

Redhorse se nad ním naklonil a zeptal se tefrotsky: „Slyšíte mě?"

Mutant se pokusil na majora zaútočit, ten se však snadno vyhnul chabé ráně a klidně pokračoval: „Chceme vám pomoci, zůstaňte klidně ležet."

Raněný znovu zasténal a potom nezřetelně zamumlal:
„Naše... jeskyně..."

Redhorse podepřel umírajícího, který se stále snažil nadzvednout, a zeptal se: „Co je s vašimi jeskyněmi?"

„vy... vyhnali jste nás," s námahou ze sebe vyřázel mutant.
„Ale my je... zpátky." Vtom se mu vyhnula krev z úst a tělem projela křeč. Byl konec. Monira se odvrátila, Redhorse se zvedl.

„Co to má znamenat?" zeptal se major Moniry. „Žili mutantí v těch bunkrech u kosmodromu, než se tu objevila Batonova skupina?"

„Nechte mě!" vykřikla dívka hystericky a z ničeho nic začala bušit drobnými pěstičkami do Redhorsovy hrudi. „Proč mě mučíte?"

Po těchto slovech se Monira prudce otočila a rozběhla se k bunkrům.

„Jdeme za Batonem, chci konečně vědět, jaká hra se tu hraje," rozhodl major.

Mezihra

Rhodan stál ve vchodu do kabiny a díval se na tu trosku, která bývala sebevědomým časovým agentem Frasburem. Ted' ležel nehybně na lůžku s očima otevřenýma, ale zdálo se, že vůbec nevnímá své okolí. Telepat John Marshall, který seděl u lůžka, se zvedl a pomalu přikývl. Rhodan porozuměl a vyšel zpět do chodby. Marshall ho následoval a zavřel za sebou dveře.

Vlajková loď Solárního impéria CREST III opustila planetu Pigell v soustavě Vega, když genoví manipulátoři spustili nepřátelské akce. Časová stanice na šesté planetě soustavy Vega byla natolik poškozená, že ji nemohli použít Pozemšťané ani samotní Mistři ostrovů. Nedala se opravit.

Podařilo se však zjistit, že major Don Redhorse s pěti muži posádky byl transmitterem stanice dopraven na neznámé místo. Hned poté Rhodan vydal rozkaz k opuštění soustavy Vega.

„Naše domněnky se potvrdily," řekl Marshall. „Z našeho zkoumání obsahu Frasburova vědomí plyne, že Redhorsova skupina byla nejspíš transmitována na Terru, kde existuje obdobná časová stanice."

„Děkuji, Johně," řekl krátce Rhodan, ale dobře věděl, že pro mutanta nebylo

snadné proniknout do vědomí zhrouceného muže. Společně se dopravili na můstek CRESTU III, kde Rhodan informoval vyšší důstojníky a vědce o výsledcích Marshallova průzkumu.

„Není možné, že nás Frasbur chce svést ze stopy?" zeptal se jeden z vědců.

„Vyloučeno!" rozhodně prohlásil Gucky. „Časový agent to vzdal, už nemá vůli. Mohu potvrdit všechny Johnovy závěry. Frasbur je skutečně přesvědčený, že transmitter na Pigellu byl propojený s transmitterem na Zemi. Je skoro jisté, že Redhorsova skupina je právě tam. Bohužel, Frasbur ani netuší, jaký osud je tam může čekat. Časová stanice leží v zaledněné oblasti a velí jí časový agent Rovza, to je vše, co ví."

„To jen potvrzuje správnost přesunu do Sluneční soustavy, v soustavě Vega už těžko něco zjistíme," uzavřel diskusi Rhodan.

Sotva porada skončila, Atlan přistoupil ke svému pozemskému příteli. Během porady Atlan neřekl ani slovo a pro Rhodana to bylo neklamné znamení, že Arkonidan o něčem úporně přemýšlí.

„Vidím, že jsi pevně rozhodnutý zachránit šest svých mužů za každou cenu," řekl Atlan.

Rhodan se mimovolně usmál. On a Atlan se už znali tak dlouho, že veškeré své triky navzájem prohlédli už při prvních slovech. Přesto je zkoušeli stále znovu a znovu. Také Atlan okamžitě pochopil smysl Rhodanova úsměvu.

„Přesun do Sluneční soustavy před nás staví množství otázek," pokračoval Atlan. „Můžeme se tam střetnout s halutskými nebo tefrodeskými loděmi, dokonce tam mohou být i nějaké zbylé lodě Lemurů."

„Jsem si plně vědom, že nás mohou čekat mnohá překvapení. Během pěti set let, o něž jsme a posunuli do relativní budoucnosti, se mohlo všelicos stát," připustil Rhodan.

„Tak si pomozme hypotézami," navrhl Atlan. „Lemuři jsou téměř vyhubení, na Zemi se ledovce rozšířily až ke čtyřicátému stupni severní a jižní šířky, Halut'ané se tedy mohou spokojit pouze s kontrolními lety."

„A jak do toho zapadají Mistři ostrovů?" byl zvědav Rhodan.

„Vůbec nijak," ujistil ho Atlan. „Právě oni jsou tou neznámou v naší rovnici, kvůli nim musíme být zvlášť obezřetní. Konkrétně: musíme počítat s tím, že Redhorsova skupina padla do rukou Mistrů ostrovů. A potom pro naše nepřátele nebude těžké dostat se ke všem jejich znalostem."

„je to nejhorší varianta, ale vyloučit ji nemůžeme," připustil Rhodan. „Doufám však, že se Redhorsovi podařilo dostat sebe a své muže do bezpečí. Stejně jako ostatní důstojníci si je plně vědom toho, co všechno je ve hře."

Oba muži se posadili a hodnou chvíli vládlo mlčení. Oba přemýšleli o rizikách letu k Zemi. Na druhé straně si byl Rhodan vědom, že nemohou zůstat nečinní, pokud se chtějí vrátit do

svého reálného času. Podle toho, co zjistili Marshall a Gucky, byla i na Zemi časová stanice a to analogická té na Pigellu. Znamenalo to, že při časovém skoku se posunuje v čase spolu s vyslaným objektem. Tato okolnost mohla vést k naprosto nečekaným potížím, protože se mohlo stát, že agenti Mistrů ostrovů nebo jejich pomahači zajali Redhor

sovu skupinu a spolu s ní se přesunuli do nějakého jiného časového období.

Perry Rhodan silou vůle potlačil vzrůstající se pocit beznaděje.

„Musíš vštípit celému mužstvu, že Země, ke které se blížíme, není ta, kterou znají, ale cizí a nepřátelská planeta," přerušil tok jeho myšlenek Atlan. „A to platí i pro nás, pro tebe především. Musíme vycházet z toho, že vedeme válku o planetu, která se až za padesát tisíc let stane naší vlastí."

4.

Když jsme vstoupili do bunkru, stál Baton u kovového stolu a mluvil s Roulosem a třemi dalšími Lemury. Měl jsem dojem, že se všichni chovají k Balonovi až podlézavě.

„Ach, vy už jste tady!" zvolal Baton a gestem poslal Lemury pryč. Ustoupili však pouze k zadní stěně místnosti. Tušil jsem, že nás mají pro každý případ hlídat.

„Budeme tedy pokračovat v naší rozmluvě," řekl Baton a pokynul k několika židlím, vyrobeným z větví.

Redhorse židli odsunul a přistoupil ke stolu. „Než budeme jednat o připojení k vaší skupině, rád bych věděl, kdo jsou ti mutanti z Makaty. S jedním raněným jsem mluvil než zemřel," prohlásil rozhodně.

Prvně jsem měl dojem, že Baton na chvíli ztratil svou sebejistotu, trochu se předklonil a opřel se oběma rukama o stůl než promluvil. „Jsouto potomci velkého národa Lemurů stejně jako my. Zachránili se než se velký kontinent Lemuria ponořil do oceánu," řekl.

„Proč ale ve vaší skupině nejsou žádní mutanti?" ostře se zeptal Redhorse. „Chcete tvrdit, že vám se mutace vyhnuly?"

Baton na okamžik svěsil hlavu, když ji opět zvedl, tvářil se rozhodně. „Nestřípíme mezi sebou žádné mutanty. Každé novorozeně pečlivě vyšetříme a když zjistíme...”

„Rozumím,” přerušil ho Redhorse. „Považuji to sice za nelidské, ale my nemáme právo vám cokoli předepisovat. Nadále však chceme hrát s otevřenými kartami, máte právo znát pravdu o našem původu. Skutečně jsme přišli z Godlaru, nepatříme však k jeho obyvatelům, kteří náhodou přežili. Dále na sever existuje stanice národa, který možná neznáte, na níž je transmitter.”

Po tomto úvodu Redhorse podrobně vyličil průběh našeho útěku, zamlčel ovšem, že jsme Pozemšťané, kteří přicházejí ze vzdálené budoucnosti. Nechal Batona aby si myslel, že jsme kolonisté, kteří hledali nový domov v soustavě Vega. „Při tom jsme se příliš vzdálili od své mateřské lodi a byli vrženi na planetu Pigell,” lhal major.

Baton Redhorse nepřerušoval a vůbec se nedalo poznat, zda majorovi věří nebo ne. Jeho odpověď na Redhorsův výklad nás však překvapila. „Víme o stanici, kterou na severu zřídili nějakí cizinci. Zatím jsme však s nimi neměli žádné potíže. Máme dojem, že jsou tu jen kvůli pozorování,” sdělil nám.

„Nikdo se nepokusil vás kontaktovat?” podivil se Bradon. mě však chování Tefrodů nepřekvapovalo. Baton a jeho muži, stejně jako mutanti, nepředstavovali žádnou reálnou vojenskou sílu a tak byli pro ně nezajímaví.

„Rádi bychom se pokusili navázat rádiové spojení s naší mateřskou lodí,” změnil téma Redhorse, když Baton Bradonovi odpověděl mlčenlivým zavrtěním hlavou.

Baton zřejmě zaváhal. Patrně se mu myšlenka, že bychom mohli přivolat svou loď, nijak nezamlouvala.

„Žádný hypervysílač není v provozu, ale domnívám se, že aspoň jeden by se dal dát do pořádku,” řekl však konečně. „Naši odborníci vám pomohou.”

Redhorse si oddechl a Batonovi upřímně poděkoval.

„Vím, že podstupuji riziko, když vám dávám možnost

přivolat vaši loď, ale doufám, že tohoto rozhodnutí nebudu litovat," poznamenal Lemur.

„Určitě ne," ujistil ho Redhorse.

„Nyní musím zařídit ještě několik věcí," prohlásil Baton.

„Vysílačem se budeme zabývat zítra. Nyní můžete jít třeba na lov, ale buďte opatrní."

„Nuže, co si myslíte o našem lemurském příteli?" zeptal se Redhorse, když jsme byli sami.

„Jeho velkorysost mě překvapuje, pane," řekl podezíravě Bradon. „K vlastnímu lidu se tak velkoryse rozhodně nechová. Mutanty likviduje a všechny ovládá přímo diktátorsky."

„Poručík má pravdu, majore," navázal jsem. „Není mu co věřit. Snad doufá, že se mu podaří zmocnit se naší lodi."

Redhorse se upřímně zasmál. „Potom ho čeká velké překvapení, až uvidí CREST III, protože jistě čeká malou průzkumnou loď. Rozhodně mu jeho iluze nebudeme brát."

Vtom nás dohonil Tebos. „Mám vás doprovázet, jestli se vydáte na lov," oznámil.

„Žádnou chuť nepotřebujeme," řekl zlostně Redhorse.

„Vraťte se k Batonovi a vyříd'te mu, že půjdeme na lov sami."

„To nemohu," vylekal se Tebos. „Z toho by byla nepříjemnost."

„To je vaše věc," odbyl mladíka Redhorse. „Pojďme, musíme se postarat o večeri."

Tebos odběhl, aby svého velitele informoval.

„Proč jste ho poslal pryč, pane?" zeptal se Bradon. „Myslíte, že je rozumné takto Batona provokovat?"

„Nechci Lemura provokovat, ale nemíním připustit, aby nás někdo sledoval na každém kroku. je důležité mít možnost se samostatně zorientovat v situaci," vysvětlil major.

„Mám obavu, že major chce do Makaty," pošeptal jsem Papageorgiovi.

„Říkal jste něco, seržante?" okřikl mě Redhorse.

„ne, pane!" odpověděl jsem spěšně.

Vyrazili jsme přes přistávací plochu a často se rozhlíželi, zda

nás nikdo nesleduje. Byl jsem rád, když jsme na konci zamířili opačným směrem, než ležely trosky Makaty.

„Nemýlími se, támhle jsou trosky řídicí věže," ukázal Redhorse na jakýsi dvacetimetrový útvar ve formě pyramidy, celý porostlý rostlinstvem. „Z horních pater skoro nic nezbylo, ale spodní patra a podzemí může být relativně v pořádku."

„Podívejme, Tebos," zvolal vtom Doutreval a ukazoval někam dozađu.

Redhorse se však díval jiným směrem: „Támhle je další. Baton za námi vyslal špehy. Když nám budou příliš šlapat na paty, dostanou výprask," rozhodl major.

Já jsem ještě Tebose neviděl a tak jsem udělal krok stranou, abych měl lepší výhled. To mi zachránilo život. Prudký náraz mě přesto odhodil. Upadl jsem, Redhorse vykřikl. Překulil jsem se a docela blízko jsem uviděl rozevřenou tlamu z níž hrozivě vyčnívaly zahnuté zuby. Šavlozubý tygr! Naštěstí ta bestie byla zmatena tím, že svou kořist minula. Minul však také Papageorgiu, ale žár energetické střely bestii rozzuřil a ona se otočila. Z tlamy ji kapaly sliny a oči ji žhnuly vztekem. Vytáhl jsem konečně svou zbraň.

Vtom vystřelil Redhorse. Zasáhl tygra do hřbetu. Zvíře zařvalo bolestí. Doutreval střílet nemohl, protože by mohl zasáhnout mě. Tygr se vymrštil a hnál se na Papageorgia, měl neuvěřitelnou sílu.

Zasáhl jsem zvíře v letu. Tělo těžce žuchlo na zem. Konečně byl tygr mrtvý a já se mohl klidně postavit na nohy. „Ta bestie mě málem dostala, to nám ten lov pěkně začíná," zamumlal jsem.

„Tvoje figura musí přilákat každou šelmu široko daleko, tolik masa!" poškleboval se mi Papageorgiu.

„Raději si dávej pozor, aby si některá nepochutnala na tobě," odsekl jsem.

„Bylo to varování, že zde je skutečně každý krok nebezpečný," řekl vážně major. „Kryjte se navzájem a dávejte pozor."

Naše střelba prozradila naší polohu Tebosovi i druhému špehovi. Zahlédli jsme je mihnout se docela blízko. To však nepřimělo Redhorse ke změně plánu. Zanedlouho jsme dorazili k troskám řídicí věže, za nimi jsme uviděli další, avšak úplně zničenou budovu. Doutreval a Bradon se prodrali porostem a hledali vchod.

„Nechápu, proč to tu Lemuři ještě nevyčistili," řekl jsem majorovi.

„Tady je víc nepochopitelných věcí," odpověděl dvojznačně major. „Baton nám nedůvěřuje a hodně si nechává pro sebe."

Vtom se z džungle vynořil jeden z Batonových špehů s namířenou zbraní. „Baton si nepřeje, abyste tu čmuchali. Můžete střílet zvěř po libosti, ale stavby nechte být," prohlásil velitelským tónem.

„Zmizte!" zařval Redhorse a šel k budově. Lemur odjistil zbraň, ale major to ignoroval. Papageorgiu a já jsme vykročili za majorem. Nevěděli jsme však, k čemu má Lemur oprávnění. Dovolil mu Baton v případě nutnosti na nás střílet?

„Stůjte!" vykřikl Lemur. Byl viditelně nervózní, asi se bál, že nesplní Batonův rozkaz.

Bradon a Doutreval zatím našli a uvolnili vchod aspoň natolik, že se jim mohl protáhnout člověk. Lemur vystřelil. Zatím to byl varovný výstřel, mířil vysoko nad naše hlavy. Vzápětí si však uvědomil naši převahu a rozběhl se zpátky k bunkrům.

„Jde pro posily, pane," usoudil Bradon. „Neměli bychom to hnát na ostří nože."

„Nemyslím, že by Baton teď něco podnikl," řekl major.

„To si myslíte, že nás nechá dělat, co chceme?" užasl poručík.

„Přirozeně," Redhorse na to. „Chce naši loď a proto s námi musí vycházet, aspoň dokud se s ní nespojíme."

Bradon zmizel v rozvalinách. „Někdo tu je, majore!" zařval vzápětí.

Poklekl jsem a podíval se dovnitř. ve světle Bradonovy

baterky jsem spatřil dvě postavy oblečené v kůžích, které se tiskly v rohu ke zdi. Místnost byla zcela zavalena rumem, mezi kterým už rostl mech a nějaké houby.

„Mutanti," řekl Redhorse. „Vypněte to světlo, poručíku, nechceme je polekat, ale domluvit se s nimi."

Bradon zhasl světlo a Redhorse zavolal tefrodsky: „Jsme přátelé! Můžete klidně vyjít ven, nic se vám nestane."

Nic se nehýbalo. Podvědomě jsem si přál, aby zůstali uvnitř. Úplně mi stačil letmý pohled. Jejich znetvořená těla vypadala strašně a vůbec jsem netoužil spatřit je na denním světle a zblízka. Redhorse chvíli vyčkal a potom svou výzvu opakoval.

Někdo souhlasně zabručel a my jsme odstoupili od vchodu. Nejdříve se objevil muž s kopím, s holou lebkou posetou bradavicemi. Stál sehnutý a celé jeho chování prozrazovalo strach.

„Nepatříme k vašim nepřátelům," uklidňoval ho Redhorse.

Muž opět nesrozumitelně, ale zřejmě souhlasně zamručel, ukázal směrem ke zničenému městu, potom přiložil ruku k ústům a začal mlaskat.

„Mají hlad, pane," přeložil tu pantomimu Doutreval. „Ani se nedivím, s jejich zbraněmi toho moc neuloví."

„Dovedeme je k zabitému tygrovi," rozhodl Redhorse. „Tím prokážeme dobrou vůli a zároveň se přesvědčí, že máme výkonné zbraně. Potom snad budou ochotní nám pomoci."

Věděl jsem, že major se od nich chce dovědět něco o Balonově skupině, ale zdálo se mi dost nebezpečné tak otevřeně se stavět na stranu mutantů. To už se objevil i druhý mutant s úděsně pokroucenými končetinami.

„Tam máme maso pro vás," řekl Redhorse a ukázal k džungli. Reakce však byla zcela nečekaná. Ten první bojovně napřáhl kopí, Papageorgiu mu ho však okamžitě vyrazil z ruky.

„Pochybují, že vůbec rozumí tefrodsky," poznamenal Bradon.

„Je skutečně možné, že svou řeč zapomněli," připustil Redhorse a posunkem naznačil, aby Papageorgiu zvedl kopí a

vrátil ho majiteli. Ten uposlechl. Potom major vytáhl paprskomet a prorazil otvor ve zdi zříceniny. Oba mutanti si zděšeně zakryli oči rukama. Patrně očekávali smrt.

„Jsme přátelé," opět opakoval Redhorse.

„Přátelé," nezřetelně opakoval holohlavý.

„Ano, přátelé," radostně zvolal Redhorse. „Chceme..."

Vtom oba mutanti padli pod výstřely lemurských papskových karabin z houští. Potom jsme uviděli Tebose a druhého špeha.

„Přišli jsme právě včas!" vykřikl Tebos. „Těm mutantům se nedá věřit!"

Nevěřicně jsem zíral na dvě mrtvá těla. Nemohl jsem pochopit, jak je možné zavraždit z ničeho nic bezbrannou lidskou bytost. Také Redhorse mlčel a čekal, až k němu Tebos dojde. Potom ho tvrdě udeřil pěstí do tváře. Mladík odletěl dozadu a v pádu strhl i svého komplice.

„To byla vražda," řekl Redhorse.

„Chcete nám zabránit, abychom se od mutantů něco dověděli," dodal Bradon.

Tebos se mlčky zvedl, ohmatal si poraněnou tvář, potom zvedl zbraň, která mu

vypadla z ruky, otočil se a odcházel. Druhý špeh na nás zíral očima plnými nenávisti a na okamžik zaváhal, potom však Tebose následoval.

„Co teď?" zeptal se rozpačitě Papageorgiu.

„Především neztrácet nervy," řekl Redhorse. „Baton se neštítí vraždy, víme tedy, co nás asi čeká. Nebýt vysílačky, tak odsud okamžitě odejdeme."

Uložili jsme těla mrtvých mutantů do jejich skrýše a do vchodu navršili kamení, aby se tam nemohla dostat divá zvěř.

„Chcete pokračovat v lovu, pane?" zeptal se chraplavě Bradon. Ta vražda byla Šokem pro nás pro všechny.

„ne," řekl major. „Vrátíme se."

Po návratu si nás nikdo nevšímal, až večer nám Monira donesla jídlo, ale předala nám ho ve dveřích a okamžitě odešla. V noci jsem nemohl usnout, stále jsem měl před očima mrtvé

mutanty, ale myslel jsem i na Batona. Nedalo se popřít, že je to silná osobnost, z níž autorita přímo vyzařovala. Na druhé straně to byl zřejmě muž bez skrupulí, který si vůbec nelámал hlavu otázkou, co je dobré a co zlé.

„Jsem si jistý, že Baton bude mít ráno pro všechno nějaké vysvětlení," řekl tiše Papageorgiu. Mladík tedy také nemohl spát.

„Lemury potřebujeme," odpověděl jsem.

„Ale vždyť jsou to vrazi," rozčílil se Papageorgiu. „To budeme podporovat zločince jen proto, že z toho můžeme mít prospěch?"

„Poslouchej, chlapče," pokračoval jsem stále klidně.

„Potomci Lemurů mají vlastní zákony. Chtějí přežít za každou cenu.

Nemůžeme na ne používat stejná měřítka jako na nás."

„Vražda je vražda," zavrčel Papageorgiu. „Měli bychom jít do Makaty a bojovat na straně mutantů."

Doufal jsem, že Redhorse spí a neslyší nás, ale nespál.

„Určitě by nás nepřivítali s otevřenou náručí, zahnali by nás nebo zabili. Proto nám nezbyvá nic jiného než pomoci Lemurům dát do provozu hypervysílačku," zazněl jeho hlas ze tmy.

Hned ráno k nám Baton přišel v doprovodu šesti mužů, ale pozdravil nás až přehnaně přátelsky. „To jsou muži, kteří vám pomohou dát vysílačku dohromady. Vede je Sanosta, náš nejlepší technik," oznámil.

Sanosta byl mohutný, zamračený chlap nakrátko ostříhaný. Palce měl zaklesnuté za opasek se zbraněmi a rozhodně nevypadal přátelsky. Pozdravil nás s neskrývaným pohrdáním.

Redhorse zdvořile poděkoval za pomoc.

„A ještě něco," pokračoval Baton. „Slyšel jsem o té nehodě, ke které včera došlo. Musíte pochopit, že moji muži jsou nervózní, když se jedná o mutanty. Jejich útoky jsou na denním pořádku. Tebos a Grolan se báli o váš život. Samozřejmě chápu také vaši reakci. Oba muži budou potrestáni. Jednali ukvapeně, a to by neměli."

Baton odešel a Sanosta si stále tak zamračeně prohlížel místnost. „Tady to instalovat nemůžeme, bude lépe, když vysílačku opravíme na místě, následujte mě,“ vyzval nás, když prohlídku dokončil.

Jaký trest čekal Tebose a Grolana jsme uviděli hned, jak jsme vyšli ven. Na vol

ném prostranství mezi bunkry byl přes noc zaražen kůl a oba byli uvázáni až ke špičce, takže jim nohy visely ve vzduchu. Sotva nás Tebos spatřil, začal nám nadávat.

„Jak dlouho budou uvázáni?“ zeptal se major Sanosty.

Technik jen pokrčil rameny. U bunkru, v němž bydlely ženy, se Redhorse zastavil, zaklepal a zavolal na Moniru. Děvče se objevilo ve dveřích téměř okamžitě. Zřejmě toho moc nenaspala, protože měla kruhy pod očima.

„Dejte těm mužům napít,“ požádal ji Redhorse a ukázal na uvázané.

„To se nesmí,“ odmítlo děvče. „Baton to nedovolí.“

Major se na ni chvíli mlčky díval a pak pokračoval v cestě. Monira šla s námi až k poslednímu bunkru. Já šel poslední a ona vedle mě. „Řekněte Donovi, ať je opatrný,“ vyhrkla náhle a byla pryč.

Sanosta otevřel dveře posledního bunkru v řadě, vstoupil a rozsvítil. Místnost byla vzorně uklizená a u protější zdi stál kompletní hypervysílač. Sanosta se na nás otočil a vycenil zuby. „Jak se vám to líbí?“ zeptal se Redhorse.

„Velice, pokud to funguje,“ řekl major.

„A co ona, také se vám líbí, co?“ pokračoval ve vyptávání Sanosta.

„Nechápu, o čem to mluvíte,“ řekl Redhorse.

„O Moniře přece,“ řekl technik a divoce se rozchechtal. „Ale nestarejte se o ni, je namyšlená a Baton ji brzy zazené do Makaty.“

„Myslím, že jsme tady, abychom uvedli ten přístroj do provozu, ne abychom se bavili o děvčatech, la nás nezajímají,“ utrhl se na něj Bradon.

Všiml jsem si, že Redhorse má sevřenou pěst tak silně, až mu klouby zbělely. Sanosta měl štěstí, že Bradon zasáhl než ho major srazil k zemi. Obvykle se Indián lépe ovládal, ten technik měl asi pravdu, Donovi nebyla lhostejná.

„Proč je vysílač umístěný v tomhle bunkru?“ zeptal se Redhorse. Už se zase ovládal.

Tentokrát Sanosta odpověděl věcně: „Když halutské lodě stále útočily, většina nejdůležitějších zařízení byla odstěhována do bunkrů. Jen díky tomu máme také reaktor, naštěstí.“

„Jakmile bude přístroj v pořádku, pokusíme se navázat spojení,“ řekl Redhorse. „Budeme ovšem potřebovat váš souhlas, protože musíme použít kód.“

„Jistě,“ ochotně souhlasil Sanosta. „Přece sem nebudete lákat Halut'any.“

Sanosta se tvářil jako zlý muž, ale své práci rozhodně rozuměl. Pracoval spolu s Doutrevaem, ostatní jen běhali někam pro náhradní díly. Po čtyřech hodinách nám přinesli jídlo. Po jídle jsme se opět pustili do práce. Potom se objevil Baton a ptal se, jak práce pokračuje.

„Doufám, že za dvě hodiny budeme hotovi,“ řekl Doutreval. „Ten přístroj je v překvapivě dobrém stavu.“

„Myslíte si, že bychom nechali tak důležitý přístroj úplně zchátrat?“ zeptal se podrážděně Baton. „Dejte mi vědět, až budete hotovi, Sanosto.“

Už to skutečně netrvalo dlouho. Sanosta poslal jednoho Lemura se zprávou k Batonovi a posadil se.

„Vyšleme krátký impuls, abychom informovali CREST III o naší poloze, potom musíme čekat na odpověď,“ řekl nám major.

Vzápětí se objevil Baton. „Jsem rád, že můžete zavolat své přátele, přeji vám hodně štěstí,“ řekl přátelsky, ale naprosto klidně. Své pocity uměl skrývat dokonale. Aspoň já jsem byl přesvědčený, že se raduje stejně jako my a už má vymyšlený plán, jak se zmocní lodě. Musel jsem potlačit škodolibý úsměv při pomýšlení, jak se zatváří, když se objeví CREST III. Pokud

se však neobjeví, můžeme dopadnout jako Tebos, být vyhnáni mezi mutanty, nebo nás Baton nechá prostě postřílet. Přešla mě chuť usmívat se.

Redhorse a Doutreval přistoupili k přístroji a já najednou měl pocit, že děláme hroznou chybu. Neměl jsem žádný rozumný důvod si to myslet, ale cítil jsem to. Nejraději bych Doutrevala zastavil. Ten věčný pesimista se však spokojeně usmíval. Baton také.

Mezihra

Na velké obrazovce byla vidět Země jak vypadala před padesáti tisíci lety. Všude samý led, jen kolem rovníku se táhl úzký pruh zeleně. Lemuria se propadla do oceánu, ostatní pevniny však nabývaly dobře známého tvaru.

„Není to hezký pohled, pane," konstatoval plukovník Rudo. „Redhorsovi a jeho mužům tam musí být pěkná zima, pokud tam jsou."

Rhodan neodpověděl. CREST III kroužila kolem Země ve vzdálenosti 400 000 kilometrů. To Atlan trval na tom, že je třeba nejdříve provést průzkum, než se CREST III rozletí k Zemi. Nyní stál vedle Rhodana a také se upřeně díval na obrazovku.

„Zachytili jsme krátký impuls ze Země, pane," vzrušeně oznámil někdo ze spojovací centrály. „Text zní: Jsme v budoucím středním Mexiku. Orientujte se na náhorní plošinu blízko pobřeží. Dostaňte nás odsud. Redhorse."

„Žijí!" zvolal radostně Atlan. „Frasburovy informace byly přesné."

„Zdá se, že ani nejsou bezprostředně ohroženi," dodal Rhodan. „Jen bych rád věděl, jak se dostali k hypervysílačce." je možné, že by sloužili jako volavka? ptal se sám sebe v duchu.

„Rozhodně s CRESTEM III nepřistaneme," prohlásil Rhodan po krátkém přemýšlení. „Vyšleme napřed Korvetu s Guckym a Marshalllem na palubě, kteří se před přistáním pokusí navázat myšlenkové spojení."

„Převzmu velení Korvety," řekl rozhodně Atlan. Rhodan

váhavě souhlasil. Nejraději by jí velel sám, ale byl si vědom, že musí zůstat na CRESTU III, protože situace byla nepřehledná a CREST III byla tou nejsilnější zbraní, kterou měli Pozemšťané k dispozici.

Posádka složená z vybraných odborníků, Guckyho a Marshalla byla připravena během pár minut a po chvíli Rhodan dostal hlášení, že Korveta čeká na povolení k startu. V příští sekundě ji už obrazovka zachytila ve volném prostoru. Mířila přímo k Zemi.

„Vše probíhá podle plánu," konstatoval spokojeně plukovník Rudo. Přesto byla celá posádka CRESTU III ve stavu nejvyšší bojové pohotovosti, připravená kdykoliv odrazit nečekaný útok z kterékoliv strany či přispěchat na pomoc Korvetě, kdyby byla někým ohrožena.

„Nad americkým kontinentem je teď
den, to admirálovi Atlanovi usnadní jeho úkol," poznamenal major Hefrich.

Rhodan se pokusil představit si, jak takový den teď na Zemi vypadá. A kde jsou Redhorse a jeho lidé? Stále ještě na tefrodské časové stanici? Byli donuceni vyslat ten signál? Bylo zbytečné si tyto otázky klást. Všechno ukáže budoucnost.

Atlan přijal zprávu z CRESTU III, přelétl ji očima a podal Marshallovi.

Na hranici ledovce je časová stanice Mistrů s transponderem. Stovka tefrodských válečných robotů je v pohotovosti, stálo na plastickém pásku.

„je to varování od Redhorse," usoudil Atlan.

„Mám se teleportovat na povrch?" zeptal se Gucky. „Ten Indián mě určitě rád uvidí."

„Zůstaneš na lodi," rozhodl Atlan. „Ty a Marshall se musíte soustředit na zachycení všech mentálních vln. Doufejme, že tak zjistíme, co se to tam dole odehrává."

Korveta zatím vstoupila do atmosféry. Atlan na obrazovce jasně viděl západní poušť Severní Ameriky, protnuté zřetelnou

hranicí ledovců. Dále k jihu admirál zpozoroval kouřící kužel činné sopky. Oheň a led byly neuvěřitelně blízko sebe.

Atlan rozkázal posádce, aby pátrala po náhorní plošině blízko pobřeží. Sám se plně věnoval Tichomoří. Z Lemurie zbyly jen malé ostrůvky, uskupené do několika souostroví. Obrovský kontinent zmizel pod vodou.

„V džungli žijí inteligentní bytosti," hlásil John Marshall. „Jejich myšlenkové pochody jsou však zmatené. Nedají se lokalizovat."

„Také mně se podařilo zachytit mentální impulsy několika set lidí," přihlásil se Gucky. „Domnívám se, že jde o potomky Lemurů, kteří prodělali mutaci. Obývají rozvaliny města, které nazývají Makata."

, Jsou to barbaři," doplnil Marshall. „Jejich myšlenky jsou primitivní, řídí se instinkty. Nejvíce myslí na lov a na nějaké nepřátele."

„Myslíte, že je Redhorsova skupina s nimi?" chtěl vědět Atlan.

„To ze zachycených myšlenek nevyplývá," řekl Marshall.

„Vidím náhorní plošinu, pane!" vykřikl jeden z astronautů.

Atlan se podíval na obrazovku. Náhorní plošina byla vzdálená jen několik mil od pobřeží. Atlan však rozkázal nejdříve zamířit nad moře do vzdálenosti asi tak sto mil.

„Přistaneme teprve potom, až se doopravdy přesvědčíme, že neletíme do pasti. Okamžitě aktivujte ochranný štít a připravte naše všechny palubní zbraně ke střelbě," rozkázal.

Marshall ani Gucky však stále nemohli zachytit žádné mentální impulsy. Atlan rozkázal letět pomalu k náhorní plošině. Na Korvetě panovalo napjaté ticho. Hladina oceánu byla klidná, pobřeží se zatím opticky jevilo jako pouhá čára na obzoru. Žádné detaily ještě nešlo rozeznat.

Atlana se zmocnil podivný pocit, že na pevnině je čeká past. Ale Marshall i Gucky mlčeli. Mělo by to znamenat, že žádné nebezpečí nehrozí.

5.

Rozbušilo se mi srdce, když jsem uviděl blížít se Korvetu. Před chvílí vyslal Redhorse druhý krátký impuls s varováním před časovou stanicí Mistrů a teď jsme stáli na volném prostranství mezi bunkry.

„Korveta!" zvolal Redhorse. „Znamená to, že je CREST III na cestě k Zemi."

Korveta se však pouze mihla a zamířila nad moře. Za okamžik nám zmizela z dohledu.

„Neobjevili nás, pane," řekl zklamaně Bradon. „Budeme muset vyslat ještě jednu zprávu."

„Ten manévr je pouze bezpečnostní opatření," uklidnil ho Redhorse. „Korveta se brzy vrátí."

Teprve teď jsem si všiml Lemurů, kteří také pozorovali loď o šedesáti metrech v průměru. Baton vypadal velice zamyšleně.

„Máme štěstí," obrátil se Redhorse vzrušeně na Lemury. „Brzy pro nás přiletí."

„Od pradávna méněcenné inteligence chybují v tom, že své jednání příliš podřizují svým přáním a pocitům," řekl klidně Baton a stále se díval k moři.

Moje ruka se svezla k pažbě, ale Redhorse na mě vrhl varovný pohled a promluvil stejně klidně jako Baton: „Co znamenají ta slova, Lemure?"

„Lemure?" opakoval Baton a prudce se k nám otočil. Současně na nás všichni jeho průvodci namířili své zbraně. Ohlédl jsem se. Lemuři byli už i za našimi zády, mířilo na nás na šedesát paprskometů. Na obranu nebylo ani pomyslení. Baton přistoupil k Redhorsevi, vytáhl mu zbraň z pouzdra a opovržlivě ji odhodil na zem. Potom nás obešel a všechny nás odzbrojil.

„Tito muži jsou tolik Lemuři asi jako vy," řekl, když operaci dokončil. „Jsou to duplikanti."

Připadalo mi, že mu dělá potěšení sdělovat nám drsnou pravdu, která dokazovala, že svou záludnou hru vyhrál.

„A kdo jste vy?" zeptal se stále klidně major.

Baton rozepnul a odhodil svůj plášť. Pod ním se objevila

stříbřitá kombinéza se svítícím symbolem na prsou. „Jsem ToserBan, Mistr ostrovů," prohlásil pyšně.

Věděli jsme, že tento muž chystá nějakou léčku, ale skutečnost, že patří k Mistrům od základu měnila situaci. ToserBan určitě naplánoval celou operaci do nejmenších detailů a jeho cílem bylo zničení CRESTU III. S hrůzou jsem si uvědomil, že jsme mu sloužili jako volavka.

„Měl jsem pravdu, že ty bunkry byly obydleny před nedávném, pane," poznamenal Bradon, když se vzpamatoval z překvapení.

„Přišli jsme krátce před vámi," potvrdil jeho slova ToserBan. „Přišel jsem sem stejným transmitterem jako vy. Duplikanti dorazili krátce po mně. Museli jsme všechno připravit, aby naše představení vypadalo věrohodně. Museli jsme mít pravé lemurské zbraně, pravou lemurskou vysílačku atd."

Rozhodně se ToserBanovi alias Batonovi podařilo nás šokovat. Redhorse sice vypadal naprosto klidně, ale věděl jsem, že si v duchu trpce vyčítá, že léčku neprohlédl. Teď, když jsme věděli jakým způsobem nás obelstili, zdálo se vše prů

hledné, ale my jsme se příliš soustředili na svou vlastní záchranu.

„A nyní odved'te ty blázný do mého bunkru," rozkázal pohrdlivě ToserBan. „Zůstanou tam, dokud nezničíme mateřskou loď toho člunu, který byl vyslán na jejich záchranu."

Tato slova mě zasáhla jako rána pěstí. ToserBan věděl o CRESTU III! Skoro jsem nevnímal, že jsem vlečen do bunkru. Co když se Mistrům skutečně podaří CREST III zničit? A na palubě je Rhodan i Atlan.

Dostal jsem ránu a padl na zem. Dveře se za námi zavřely a my zůstali ve tmě.

„Dá se říci, že jsme přihráli CREST III Mistrům ostrovů," ozval se Redhorsův hlas.

S námahou jsem se zvedl, dotápal ke dveřím a pokoušel se nahmatat vypínač. Marně. Dveře se však náhle otevřely a stál v nich ToserBan se zbraní v ruce. Jeho tmavá postava na světlém

pozadí vypadala impozantně. Přišel však pouze zničit naši poslední naději.

„Nedoufejte, že vaši parapsychicky vybavení muži na palubě proniknou do našeho vědomí," řekl posměšně. „Každý duplikant má stejně silný psychický blok jako já a jsme schopní odclonit i vaše psychické pochody před každým telepatem."

Dveře se opět zavřely. Odsunul jsem se doprostřed místnosti, ale zakopl jsem o nějaké tělo. „Dávej přece pozor!" zavrčel Papageorgiu a to byla jediná slova, která někdo z nás po dlouhou dobu pronesl. Všichni jsme byli sklíčení.

„Musíme přece něco dělat," ozval se konečně Bradon. „Nemůžeme nečinně čekat a nechat CREST III řídit se do zkázy."

Redhorse rozsvítil baterku a prohlížel si místnost. Nebylo tu nic, co bychom mohli jakkoliv rozumně využít.

„Až uslyšíme výbuch, budeme vědět, že byla Korveta zničena," řekl trpce major. „Naštěstí je CREST III dost daleko na to, takže o jejím zničení se ani nedozvíme."

Redhorse mluvil klidně, ale za jeho slovy se skrýval sžíravý pocit neodpuštělné viny. Já jsem se s tím ale nedokázal smířit. Jako mnozí jiní v bezvýchodných situacích jsem bláhově věřil, že jsme něco přehlédli, že musí existovat něco, nějaký způsob, jak si pomoci.

Čas však plynul a nic se nedělo. Ale ani Korveta dosud patrně nebyla zničena. Stále nám nezbývalo než doufat, ačkoliv ToserBan měl podle všeho všechny trumfy v rukou. Co se Mistrům nepodařilo v reálném čase v Andromedě se mohlo stát strašlivou skutečností v dávné minulosti na planetě Zemi: zničení vlajkové lodi Solárního impéria a zavraždění jeho vůdčích osobností.

„Doufám, že Toser Ban nás brzy zabije, nechci přežít zkázu CRESTU III," řekl Doutreval.

Ta slova jakoby Redhorsovi vrátila jeho obvyklou rozhodnost. Posvítil do tváře drobného spojaře a prohlásil: „ne, Oliviere, tak snadno se nevzdáme."

„A co bychom tak asi měli dělat, majore?" zeptal se Doutreval a mžoural do světla. „Zdí neprojdeme."

„ToseraBana ještě čekají potíže. Zničit CREST III není tak snadné, jak si představuje," zdůraznil Redhorse. „Nesmíme proto rezignovat. je docela pravděpodob

ne, že ještě budeme mít šanci vyjít z tohoto bunkru. Ostatně hned teď pečlivě prohlédneme všechny zdi a strop. Východ sotva najdeme, ale je to lepší než nečinně čekat."

Redhorsova slova do nás vlila novou energii. Všichni se vrhli na prohlídku zdí a stropu, já se věnoval dveřím. Šramot za dveřmi mě však zarazil.

„Někdo jde, pane," zavolal jsem tiše na Redhorse. Všichni přerušili svá zkoumání a pět baterek dokonale osvítilo vchod.

Dveře se otevřely, dovnitř vklouzla Monira a rychle za sebou zavřela. Na zádech měla pověšené dvě karabiny. Obličej měla ušpiněný a byly na něm jasně vidět stopy slz, vlasy měla zcuchané. Mám dojem, že uplynula snad minuta než jsme se vzpamatovali z překvapení.

„Moniro! Co to má znamenat?" vyrazil ze sebe Redhorse.

„Nikdo mě neviděl," řekla spěšně dívka a zbraně podala Redhorsovi. „Muži zpozorovali loď, blížící se od pobřeží. Musíte utéct než vás zastřelí."

„Moniro!" opakoval Redhorse. Dívka začala vzlykat a major se na ni jen bezmocně díval.

„Nemůžeme nechat to děvče odejít, ToserBan ji zastřelí," řekl Doutreval.

Dívka však potřásla hlavou. „Jsem duplikantka, zůstanu s Tefrody," pronesla tiše.

„Pojď s námi," přemlouval ji Redhorse. „Na palubě naší lodi ti pomůžou."

Dívka však opakovala své zamítavé gesto. Musel jsem ji obdivovat. Riskovala pro nás život, vlastně pro Redhorse. Major zatím šel ke dveřím, pootevřel je a opatrně vyhlédl.

„Nikoho nevidím," oznámil nám s patrnou úlevou. „Až budeme venku, vyrazíme k troskám Makaty. Kupředu!"

Major mi podal karabinu a jeden po druhém jsme vyklouzli ven. Uvnitř zůstal jen major s Monirou. Co nejrychleji jsme přeběhli k zadní straně řady bunkrů, tady nás duplikanti nemohli vidět. Ale zahlédl jsem skupinu rozčilených duplikantů na druhé straně přistávací plochy. Korveta se asi blížila.

„Podívám se po majorovi," řekl jsem ostatním. Ještě jsem nebyl na přední straně bunkru, když jsem zahlédl Moniru a vzápětí i Redhorse, který šel za ní. Na druhé straně volného prostranství se současně objevili tři duplikanti a okamžitě spatřili oba uprchlíky. Redhorse vykřikl na dívku varování, ale Monira se ani neotočila a šla dál.

Duplikanti vytáhli zbraně a Redhorse se vrhl k zemi a také zamířil. Já už jsem dávno ležel, aby si mě v uličce nevšimli. Monira se zastavila a otočila k Redhorsovi.

„Ať si váš velitel dá pozor..," zakřičel major, ale duplikanti začali střílet. Moniru zasáhli okamžitě, zapotácela se, udělala pár kroků a padla těsně před Redhorse. Zahájil jsem palbu.

„Musíme zmizet, majore!" vykřikl jsem. Jeden duplikant padl mrtev k zemi, druzí dva se však stačili ukrýt. Redhorse se skláněl nad zkrouceným dívčíným tělem.

„je mrtvá!" zakřičel major jako smyslů zbavený a k mému zděšení vyskočil a hnál se k úkrytu obou duplikantů. V běhu bez přestání střílel, i tak musel být šílený. Pokoušel jsem se myslet rozumně, ale nešlo to. Vyskočil jsem a utíkal za majorem.

Oba duplikanti zahájili palbu ze svého bezpečného úkrytu, ale mířili špatně, asi je ten nečekaný útok zaskočil. Ale nejméně tucet dalších sem běžel z protější strany přistávací plochy.

„Majore! Musíme zpátky!" řval jsem.

Duplikanti kupodivu vyrazili ze svého úkrytu. Pečlivě jsem zamířil a duplikant, který mířil na Redhorse, padl, třetí odhodil zbraň a zvedl ruce nad hlavu.

„Zpátky, majore!" křičel někde za mnou Papageorgiu.

Dostihl jsem majora a oba jsme se udýchání zastavili. Indián však stále mířil na bezbranného duplikanta.

„Dobré nebe, vždyť nemá zbraň!" vykřikl jsem.

Redhorse se otočil, jako kdyby si teprve teď uvědomil mou přítomnost.

„Zpátky k bunkrům a do džungle!" zasípal.

Rozběhli jsme se. „Musíme varovat CREST III," vyrazil jsem v běhu.

„K vysílači se nedostaneme," odpověděl major.

„Korveta," zakřičel vtom Papageorgiu. Loď se objevila přímo nad přistávací plochou. Duplikanti mizeli v bunkrech a jiných úkrytech.

„Kupředu!" zakřičel Redhorse. „Nemůžeme tu zůstat. Duplikanti nás dostanou ještě než dojde k výsadku."

Utíkali jsme dál. Velitel Korvety zřejmě nevěděl, jak si má události na ploše vyložit. Nezazlíval jsem mu to. Doběhli jsme k džungli a já jsem vyčerpaně padl hned mezi prvními stromy, také Redhorse se zastavil a opřel se o kmen. Mezi bunkry se opět začaly míhat postavy Tefrodů. ToserBan nás zřejmě chtěl za každou cenu opět zajmout. Korveta visela teď ve výši asi tisíc metrů nad kosmodromem.

„Tady zůstat nemůžeme, duplikanti by nás za chvíli obklíčili, musíme dál," vyrazil ze sebe major.

„Míříme rovnou k Makáte," oznámil poručík. „Obávám se, že nás brzy přivítají mutanti svými oštěpy."

„Máte snad lepší návrh?" zeptal se Redhorse a ukázal na pronásledovatele, kteří se už blížili.

„Korveta brzy přistane a duplikanty potře," nadhodil Bradon.

„Tolik času nemáme," odmítl tento návrh major. To rozhodnutí mi připadalo správné. Zvedl jsem se. Znovu jsme se rozběhli, Redhorse a já v čele, protože jen my jsme byli ozbrojení. Brzy jsme však narazili na neprostupnou stěnu podrostu. Každý krok jsme museli vybojovat. Proplétali jsme se mezi obrovskými kořeny, trhali sítě popínavých rostlin. Za sebou jsme slyšeli pokřik pronásledovatelů. Muselo jich být aspoň padesát. Ale v přitmí lesa byli pro nás v tomto okamžiku nebezpečnější dravci, než duplikanti, kteří se museli prodírat džunglí se stejnými obtížemi.

Konečně jsme se dostali na jakýsi palouk a Redhorse nařídil krátký odpočinek. Byl nejvyšší čas, já sotva popadal dech. Při mě váže nebylo divu, ostatní na tom byli trochu lépe.

Křik pronásledovatelů nás však brzy donutil prodírat se dál. Ruce jsem měl rozedřené do krve a krev a pot lákaly mračná hmyzu, který si na mně pochutnával.

Najednou se mi propadla země pod nohama. V poslední chvíli jsem se zachytil nějaké liány, ale zpocené dlaně mi sklouzly. Slyšel jsem jak Papageorgiu zaklel a v

přítštím okamžiku jsme se oba váleli na dně hluboké pasti. Když jsme se trochu vzpamatovali a podívali vzhůru, spatřili jsme aspoň třicet mutantů, vyzbrojených oštěpy, kopími a kyji.

Jejich náčelník, vysoký chlap v kůži šavlozubého tygra, otevřel bezzubá ústa a začal něco vykřikovat. Znělo to vítězoslavně. Rychle jsem začal šmátrat po své karabině, která mi vypadla, ale Redhorse, byl tu také, mě zarazil: „Omrzel tě život? Než ji zvedneš, budeš v sobě mít tucet oštěpů.”

Nechal jsem tedy zbraň ležet. Pět mutantů, kteří jako by vypadli z ošklivého snu, seskočilo do jámy a začalo nás svazovat. Náš útěk byl u konce, stali jsme se zajatci mutantů z Makaty, kteří nás považovali za nejhorší nepřátele.

Mezihra

Rovná plocha mezi pobřežím a džunglí musela být přistávací plocha bývalého kosmodromu Lemurů. Některé bunkry na okraji byly očištěné od rostlinstva, neklamné znamení, že jsou i dnes používány.

„Ted’ víme, jak se Redhorse dostal k vysílačce,” řekl Atlan Marshallovi. „Tam dole musí být víc provozuschopných zařízení.”

Marshall přimhouřenýma očima pozoroval krajinu pod sebou. Před několika minutami zaměřovače zachytily prudkou střelbu na ploše a mezi bunkry, nyní se však celý prostor zdál opuštěný.

„Jsem si jistý, že jsme pozorováni, ale kromě zmatených mentálních impulsů mutantů nejsem schopný nic zachytit,” konstatoval Gucky.

„Musíme to risknout a jít ještě o trochu níž," rozhodl Arkonidan, i když dobře věděl, že to může znamenat zkázu lodi a smrt celé posádky.

„Jen jedno mě mate," přiznal Marshall. „Jestliže je Redhorse tam dole, už by se s námi dávno spojil nebo by dal aspoň nějaké znamení."

Atlan místo odpovědi začal zvětšovat jednu výseč na optické obrazovce. V detailu se objevil nějaký sloup, na kterém byli zavěšení dva muži. Oba byli buď v bezvědomí nebo mrtví. Atlanovi se trochu ulevilo, když poznal, že nepatří k posádce CRESTU HL. Na druhé straně mu bylo jasné, že kdo používá takové metody nebude váhat zabít. Redhorse a jeho muži mohli být v bezprostředním ohrožení života. Za těchto okolností již nemohl odkládat zásah.

„Přistaneme," rozkázal pilotovi, který seděl vedle něj a interkomem se obrátil na posádku. „Nyní přistaneme. Všichni zůstanou na svých bojových stanovištích, na každý útok odpovíme palbou. Bez mého výslovného rozkazu nikdo neopustí loď."

Korveta pomalu klesala.

„Myslíte, že je tu půda dost pevná?" zeptal se pilot.

„Určitě, nejvýš zpřelámeme pár keřů," ujistil ho Atlan.

„Tam dole někdo leží," vykřikl někdo. Atlan se podíval na obrazovku a uviděl tělo nějaké dívky, ležící před jedním z bunkrů. Na zádech měla patrné stopy zásahu smrtícího paprsku. Admirála se zmocnil chladný vztek.

Korveta bezpečně dosedla na přistávací vzpěry. Těžká impulsní děla byla namířena na lemurské bunkry, ale nikde se nic nehýbalo, všude bylo ticho.

„Můžu zkusit skok," řekl Gucky. „Všude je klid."

„ne," odmítl to Atlan. „Jsem si jistý, že nás pozorují a napadnou nás, sotva někdo z nás vystrčí ven hlavu."

„Myslíš? Nezapomínáš na to, že jsme nezachytili žádné mentální impulsy?" zeptal se Myšob.

„Existuje mnoho způsobů odčlenění mentální činnosti, to

přece není nic nového," trval na svém admirál.

„Ale když tu budeme jen tak dřepět, nic se nedovíme," rozčilil se Gucky, nečinné čekání nesnášel.

„Připravte víceúčelový člun ke startu, otevřete vrata hangáru," rozkázal Atlan.

„Snad nechceš letět ven s tím létajícím tankem?" vydechl zděšeně Gucky.

„Musíme nějak vylákat ty neviditelné obyvatele bunkrů," řekl rezolutně Atlan a otočil se k Marshallovi. „Převezmete velení na Korvetě, John. Warner a Gucky mě doprovodí do hangáru."

Pilot Warner se zvedl a šel za Guckym, který se neteleportoval, ale na protest proti Atlanovu rozkazu se kolébal na svých krátkých nožičkách. Když dorazili do hangáru, byl už létající obrněnec připraven.

„Kdyby nás někdo napadl, Zahajte odvetnou palbu," rozkázal Atlan před nástupem do obrněnce. Potom se těžký stroj lehce vznesl a otevřenými vraty vyletěl z Korvety. Atlan zamířil přímo k volnému prostranství mezi bunkry.

Arkonidan důvěrně poznal Zemi v různých epochách, ne však v době ledové.

Nyní měl divný pocit; jako když potkáte přítele, který se změnil k nepoznání.

„Něco jsem zachytil, ale nepřichází to odsud, ale z blízké džungle!" zvolal vtom Gucky. „U těch bunkrů vůbec nic, jakoby ty stavby byly opuštěné."

„Jsou tady, pane!" vykřikl ale Warner.

Ze vchodů několika bunkrů se najednou vyrojili ozbrojení muži a ženy v ochranných oblecích a okamžitě zahájili palbu na obrněnce.

„Přistávám, Zahajte palbu, na co ještě čekáte!" vykřikl Atlan.

Warner byl skloněný nad zaměřovačem, ale z nepochopitelných důvodů váhal. Atlan pochopil, že se nemůže přimět střílet na zcela neznámé bytosti tam dole. Vtom se však ochranný štít obrněnce rozpadl pod koncentrovanou palbou.

Shift se stával neovladatelným a z výšky asi pěti metrů se konečně zřítil na zem. Náraz vyhodil Atlana ze sedadla. Byl však hned zase na nohou. Na obrazovce viděl hordu vítězně ječících cizinců utíkajících k sestřelenému shiftu.

„vy blázne, na co ještě čekáte," zařval na Warnera.

„Jsou mezi nimi ženy," hájil se pilot.

„Které na nás střílejí s cílem zabít, kdy už Pozemšťané pochopí...," rozkřikl se znovu Atlan, ale potom mlčky odsunul Warnera a sám se posadil na místo střelce.

Právě v tom okamžiku však nad letounem prolétla ohnivá střela impulsního děla z Korvety. Celý volný prostor před obrněncem byl v jednom plameni, útočníky už nebylo vidět.

„Musíme pryč, jed'te," rozkázal Atlan pilotovi se kterým si vyměnil místo. „Podíváme se k bunkrům. Gucky, spoj se te lepaticky s Marshalleem, ať ví, že jsme v pořádku."

„Už to ví," vypískl uraženě Myšob.

Stroj se pohyboval pomalu, těžké pásy se bořily do měkké půdy. Warner podle rozkazu objížděl obloukem planoucí prostor, aby se dostal k bunkrům z druhé strany. Najednou se však před nimi opět vynořila stovka ozbrojenců.

Nepřátelé zahájili palbu, sotva obrněnec spatřili. Kryt kabiny se s praskotem rozletěl na kusy a dovnitř se vedral rozžhavený vzduch, ale obrněnec jel dál, přímo do ohnivého pekla.

„Warner je raněný," zaječel Gucky. Atlan se podíval na pilota. Jeho tělo viselo bezvládně přes opěradlo křesla. Ruka ještě svírala řídicí páku, ale nehýbala se. Těsně před obrněncem stál osamělý ozbrojenec a střílel. Gucky ho telekineticky uchopil, vyhodil do výše a nechal spadnout. Atlan nadzvedl Warnera a pilot otevřel oči. Kapky roztaveného krytu kabiny mu propálily ochranný oblek a pronikly do těla. Smrtelně bledé rty se pohnuly, ale tělo v Atlanových rukou náhle ztěžklo.

„On je...," Gucky to ani nevyslovil a Atlan mlčky přikývl.

„Pozor!" vypískl Gucky a Atlan pustil tělo a sám se ukryl za řídicím pultem. Nejméně sto paprskových karabin vystřelilo současně. Pancíř stroje byl v jednom plameni.

„Rychle, Gucky, ať Marshall zasáhne!" vykřikl Atlan.

Atlanovo přání bylo splněno hned v příští vteřině. Střelba ustala a chvíli bylo slyšet křik raněných. Atlan se zvedl. Pot mu proudem stékal po tváři.

„Nikoho už nevidím," řekl Atlan. „Teleportuj se do Korvety, já se tu ještě trochu porozhlédnu."

„Samotného tě tu nenechám," protestoval Gucky.

„Padej, nebo ti spálím srst!" řekl výhružně Atlan a vytáhl zbraň z pouzdra. Gucky zmizel a Atlan skočil na zem. Sestoupit nemohl, protože pancír byl rozžhavený do běla.

Sotva ucítil pevnou půdu pod nohama, skryl se za vozidlem. Nepřátele však nikde nebylo vidět; ti co přežili patrně utekli. Atlana nejvíc zajímalo, zda to byli potomci Lemurů nebo posádka časové stanice.

Když se přesvědčil, že je všude klid, přeběhl k poslednímu bunkru v řadě. Nikdo na něj nestřílel. Chvíli zůstal ležet u boční stěny bunkru. Stále se nic nedělo. Přeběhl tedy k pootevřeným dveřím bunkru. Uvnitř byla tma. Kopnutím otevřel dveře dokořán a zařval: „Všichni ven, nebo tam hodím bombu!"

Ani tehle trik však nezabral, nikde se nic ani nehnulo a Atlan vstoupil. ve světle, které dopadalo otevřenými dveřmi, spatřil jen tři mrtvá těla na podlaze. Uzdi stálo několik lemurských strojů, které by si rád pořádně prohlédl, ale na to nebyl čas. Atlan opět vyšel ven a rozhlédl se.

U protějšího bunkru byly dveře otevřené. Rozhodl se tam podívat. Když byl vzdálený ještě několik kroků, vyšel ze dveří muž ve stříbřité kombinéze. Atlan se vrhl k zemi a začal střílet, kolem muže se však vytvořila svítící bublina. Muž měl výjimečně silný ochranný štít.

Neznámý se výsměšně zasmál a šel přímo k Atlanovi. Admirál vztekle zasunul zbraň do pouzdra a zvedl se.

„To bylo rozumné," řekl neznámý stále s tím úšklebkem na tváři. Byl zřejmě starší než se na první pohled zdálo. „Přece jste si nemyslel, že se svou podřadnou zbraní můžete prorazit ochranný štít Mistrů ostrovů, že?"

Atlan ohromeně zíral na zářící symbol na cizincově hrudi. V tu chvíli všechno pochopil. Byli sem vylákáni svými d'ábelsky lstivými nepřáteli. Náhle na Atlana padl nějaký stín, na hlavu mu spadlo několik kapek. Podíval se k obloze, nebe se zataáhlo.

„Za pár hodin bude tma," řekl Mistr ostrovů.

„Na co ještě čekáte?" zamumlal Atlan.

„Jsem ToserBan," představil se muž. „Jsem rád, že se dovídáte mě jméno. Jsem muž, kterému se konečně podaří zničit tu velkou loď, která nám způsobila tolik potíží."

„Zničit?" jako bez zájmu opakoval Atlan a díval se na ToserBanovu zbraň. „To ji chcete sestřelit jako kachny? Mám dojem, že jste zešilel. Vaši muži jsou mrtví nebo utekli. Nedokázali si poradit ani s obrněným vozidlem. A vy sníte o tom, že zničíte CREST III?"

ToserBan se opět zasmál. Vypadá na diplomata, myslel si Atlan. Byl vysoký, statný, s prokvetlými vlasy. Zajímavý muž, kterému by diplomatický oblek slušel.

„Považujete naši organizaci za natolik naivní, že bychom chtěli zaútočit na velkou loď s několika sty duplikanty?" zeptal se. „Mysleli jsme na všechno. Smrt těch mužů je naprosto bezvýznamná. Duplikátory je kdykoliv nahradí."

Rozpršelo se a Atlan cítil, jako ho začíná zmáhat zima a únava. ToserBanova slova zněla sebejistě a přesvědčivě. Je CREST III skutečně před zánikem?

„A kdo jste vy? Na prostého vojáka rozhodně nevypadáte," zeptal se ToserBan.

„Jsem důstojník a mám za úkol prozkoumat kosmodrom," odpověděl Atlan.

„Ale ne, hledáte své muže, kteří se sem dostali transmitterem. Jeden z nich je mrtvý a je pohřbený v ledu. Pět zbývajících uprchlo do džungle. Pochybuji, že by ještě byli naživu. Nejspíš je mutanti z Makaty už dostali," odpověděl ToserBan a stále si Atlana bedlivě prohlížel. „vy ale nejste ani řadový důstojník. To poznám. Snad vás přimějí říci pravdu."

Atlan neodpověděl a tak stáli mlčky a měřili se očima.

Promluvil opět ToserBan.

„Nemyslím, že by nás spojovaly společné zájmy, ale možná se rozhodnete pro spolupráci s naší organizací," řekl a vytáhl zbraň.

„je jen jediná organizace, pro kterou pracuji," odpověděl Atlan. „Zažila, již mnoho nezdarů, nakonec však vždy zvítězila, protože vždy se našel někdo, kdo ji hájil."

„Jak poetické," zvolal posměšně ToserBan. „Určitě myslíte svobodu. Vidíte, že znám vaše ideje. Mohu vás však ubezpečit, že totální moc, pokud se prosazuje brutálně a precizně, může vaši organizaci zničit."

Muž v stříbřité kombinéze zvedl zbraň a zamířil. „Berte svou smrt jako součást obřadu. Tím, že vás zabiji, oslabím vaši organizaci svobody."

Atlan cítil, že je vyhozen do výšky právě v okamžiku, kdy ToserBan vystřelil. Střela prolétla pod ním. Okamžitě pochopil, že život mu zachránily Guckyho telekinetické schopnosti. ToserBan zatím nechápavě zíral na místo, na němž před chvílí stál jeho protivník. Potom zasáhlo impulsní dělo z Korvety. Zásah nevydržel ani ochranný štít Mistrů. ToserBan však dosud žil a Atlan současně klesl k zemi.

„Nuže, teď máme rovné šance," křikl na nositele symbolu.

ToserBan se zasmál šíleným smíchem a stiskl spoušť. Střela Atlana minula. Arkonidan vytáhl dezintegrátor a vypálil. ToserBan, který se k němu rozběhl, se zastavil, jako kdyby narazil na neviditelnou překážku, zavrával, jeho kombinéza se začala rozpadat a muž padl.

Atlan k němu přistoupil a naklonil se nad ním. ToserBan byl mrtvý.

Když se narovnal stál Gucky vedle něho.

„Díky, maličký," zamumlal.

„Jak bys dopadl, kdybych tě poslechl, co?" dorážel myšob, ale hned změnil téma. „Jsem promočený až na kůži. Co abychom to probrali v Korvetě?"

„ne, musíme do džungle," odmítl ho Atlan.

6.

Mutanti nás vytáhli z jámy. Ruce jsme měli spoutané za zády, obě karabiny zůstaly na dně. Šťouchanci a kopanci nás stále pobízeli ke spěchu. Naštěstí tu byla dosti široká stezka, kterou určitě udusali mamuti.

Skutečnost, že nás nezabili na místě ve mně vzbuzovala naději, že mutanti vědí, že nepatříme mezi jejich úhlavní nepřátele, že jsme jiní. Mluvit mezi sebou nám však nedovolili. Stačilo slovo a už se na nás sesypalo krupobití ran. V čele kráčelo asi dvacet mutantů, za nimi Redhorse a Papageorgiu, potom další tucet mutantů, poručík Bradon, Doutreval a já, zadní voj tvořilo dalších sedm mutantů. Mezi sebou se mutanti dorozumívali nesrozumitelnými skřeky, které bylo sotva možné považovat za řeč. Ty politováníhodné bytosti většinou nedokázali ani chodit, někteří divně poskakovali, jiní se plazili po zemi. Možná byli svým způsobem šťastní a vůbec nevnímali svou zrůdnost. Byl jsem ale rád, že žádný Lemur nemůže vidět své potomky, protože by se určitě zděsili.

Konečně jsme dorazili na nějakou loučku, kde stály tři sruby. Zřejmě to byla jejich dočasná základna po dobu lovu. Zahnali nás do jednoho z primitivních srubů. Vzduch tu páchl zatuchlinou a panovalo tu přitímí, takže trvalo dlouho než jsem začal vnitřek rozeznávat. Ale aspoň nám přerezali pouta.

U okna, zakrytého nějakou látkou, stál muž, který vypadal celkem normálně. V té tmě to však mnoho neznamenal. Muž odhrnul závěs.

Mužův obličej byl pozoruhodný. Byl slepý, ale vysoké čelo svědčilo o inteligenci. Rozhodně to nebyl obyčejný mutant.

Dveře za námi se zavřely a my jsme osaměli se slepcem.

„Posadte se,“ řekl ve srozumitelné tefrodě a pokynul směrem ke kmeni, který patrně sloužil jako lavice. „Nemohu vás vidět, ale mohu vás ubezpečit, že si o vás dokáži udělat představu.“

My jsme se posadili a Redhorse se zeptal: „Patříte k mutantům?“

Muž napjatě poslouchal. Zdálo se mi, že má schopnost z tónu

a barvy hlasu poznat charakter mluvčího.

„Ano, jsem mutant, ale ne ze skupiny, která obývala trosky Makaty," řekl.

„Obývala?" opakoval Redhorse. „Mám tomu rozumět tak, že město opustili?"

„Vaši přátele je odtud vyhnali a jejich obydlí spálili," oznámil slepý. „Tohle je poslední útočiště mutantů z Makaly."

„Duplikami nejsou našimi přáteli," důrazně prohlásil Redhorse. „Museli jsme před nimi prchnout do džungle."

„O tom si promluvíme později," řekl mutant. „Přišel jsem z jiné skupiny mutantů, která sídlí jen šedesát kilometrů odsud. Je nás méně než mutantů z Makaty, ale je mezi námi víc lidí s pozitivními mutacemi. Patřím mezi ně. Jmenuji se SAGRANNA. Přišel jsem sem, abych navázal spojení s dalšími skupinami mutantů. Pokoušíme se ty skupiny opět spojit a učinit nějaké větší město znovu obyvatelným. Nevzdáváme se."

„Stal jste se tedy svědkem těchto událostí jen náhodou?" zeptal se major.

„Jsem tu už dost dlouho," odpověděl SAGRANNA. „Když jsem sem přišel, poznal jsem, že tyto ubohé bytosti jsou příliš primitivní, než aby nám mohly pomoci v našem díle. Rozhodl jsem se však zůstat mezi nimi a pomáhat jim, seč mi síly stačí."

„Jste slepý a chcete tvrdit, že jste sám, bez pomoci, prošel džunglí šedesát kilometrů?" zeptal se nedůvěřivě Redhorse.

„Ano," řekl klidně SAGRANNA a vytáhl asi deset centimetrů dlouhého černého brouka ze svého kožešinového oděvu. „On mě vedl."

„Hmyz?" užasl Redhorse.

„Dávejte pozor!" vybídl nás SAGRANNA a posadil si brouka na dlaň. Zvíře zvedlo hlavu a jeho tykadla začala vibrovat. „Sedíte teď na kmeni, tři vedle sebe, dva zůstali stát," „překládal" nevidomý.

Redhorse mi pokynul a já se tiše zvedl.

„Tlustý muž u dveří se zvedl," řekl SAGRANNA a nechal brouka zmizet kdesi ve svém oděvu.

„Není snadné naučit se řeči hmyzu, asi jsem to dokázal jen díky pozitivní mutaci," pokračoval slepec. „S tímhle broukem jsem pracoval dva měsíce, než jsem mu porozuměl. Nejedná se o řeč v obvyklém slova smyslu, jde o vnímání jistých impulsů."

„Neuvěřitelné," zamumlal Redhorse.

„V naší skupině byste našli ještě překvapivější jedince," konstatoval Sagranna.

„Doufám, že vám ten brouk může říci i to, že nejsme nepřátelé mutantů," řekl váhavě Redhorse. „Brzy se tu objeví naše loď a pro vaše přátele bude lepší, když zjistí, že jsme na svobodě."

„ve srovnání s katastrofami, které postihly náš lid, jsou vaše výhrůžky nepodstatné," důstojně prohlásil Sagranna a hvízdal. Dovnitř okamžitě vpadl tucet ozbrojených mutantů.

„Co se má stát s cizinci, Muži s broukem," zeptal se jejich náčelník.

„Už je nechci vidět, patří vám," odpověděl Muž s broukem.

Náčelník přeložil ostatním slepčova slova několika nesrozumitelnými skřeky. Odpovědí mu bylo radostné vytí. Rozjaření mutanti se nás chopili a vyvlekli ven. Za chvíli jsme byli opět svázáni a leželi na zemi a kolem nás se shromažďovalo stále více mutantů.

„Ten prokletý blázen s broukem nás hodil na pospas celé té tlupě primitivů," vztekla vyjekl Bradon.

Ti primitivové zatím radostné nosili dříví na velkou hromadu.

„Tohle nevypadá na přátelské posezení u ohně," zamumlal sklíčeně Papageorgiu. Mutanti právě kolem ohně vztyčovali pět kůlů.

„Sagranno!" zařval Bradon. „Pojďte ven a učiňte přítrž tomu barbarskému divadlu."

Náčelník tlupy, hrbáč s rukama jako pařáty, kopl do Bradona a ztěžka ze sebe vysoukal několik srozumitelných slov: „Muž s broukem nepříjde, mlčte."

Bradon se pokusil nadzvednout, ale zasáhl Redhorse.

„Neplýtvejte zbytečně silami, poručíku. Ten oheň nám může

pomoci, z Korvety si ho určitě všimnou."

Vtom však spustil liják a mutanti byli zřejmě zklamaní. „Doufám, že bude pršet dlouho, to se našim hostitelům ten oheň nepodaří rozdělát," poznamenal jsem.

Protože přšlo stále víc, naši milí hostitelé nás aspoň uvázali ke kůlům. Udělali to tak důkladně, že jsem sotva mohl dýchat. Několik mutantů se marně snažilo rozdělát oheň.

Sagranna zatím vyšel ze srubu a jeho nevidomé oči se upíraly k nám. Na ruce měl zase svého brouka.

"Když tomu neučiníte přítrž, bude to pro mutanty znamenat smrt, SAGRANNO!" vykřikl Redhorse, ale nedostalo se mu odpovědi. Místo toho z hromady dříví vyšlehl plamen. Začal jsem sebou zuřivě zmítat a podařilo se mi vyvrátit kůl. Padl jsem i s ním na zem a málem jsem ztratil vědomí. Padl jsem dopředu, skoro do plamenu. Byl jsem však promočený a zablácený a žár jsem ještě necítil. Překulil jsem se na záda a viděl, jak jde Sagranna pomalu k hranici. Zastavil se nade mnou a vyšťekl nějaký povel. Mutanti, kteří se ke mně sbíhali, couvli.

Právě v tom okamžiku se neobratně nakupená hranice propadla do středu, plameny prudce vyšlehly do všech stran, Sagranna uskočil, zakopl a brouka ztratil. Viděl jsem, jak spadl do bahna. Slepce začal bezmocně tápat kolem sebe. Mutanti mlčeli a nehýbali se.

V tomto okamžiku se nad paloukem objevila veliká koule a z nebe začali padat muži v bojových kombinézách s paprskomety v rukou. Sagranna se chopil hořící větve, několik mutantů vrhlo své oštěpy na výsadek, kdosi se rozháněl kyjem.

„Můj brouk, kde je můj brouk?" křičel Sagranna a mával mi nad obličejem hořící větví. „Musím se ho dotýkat, jinak ztrácím spojení."

Mutantů bylo snad desetkrát více než výsadkářů, ale proti jejich výzbroji neměli šanci. Do vytí mutantů zaznívaly výstřely paprskometů. Sagranna klesl vedle mě na kolena a stále šmátral v blátě. Náhle se jeho obličej rozjasnil. Měl brouka zase v dlani. Okamžitě vyšťekl několik nesrozumitelných rozkazů. Potom se

obrátil na mě.

„Teď vím, co se děje. Mutanti prchají. Vaši přátelé obsadili sruby a osvobodili dva naše zajatce. Nebýt toho, že jsem kryt hranicí, byl bych už mrtvý," zasyčel a výhružně mi mával nad hlavou silnou větví. „Zabiju vás. Brouk mě navede."

Uhnul jsem hlavou dřív, než kyj dopadl. Sgranna však zase ztratil svého brouka a mě se konečně podařilo osvobodit

z pout. Sgranna lezl po kolenou a šmátral po broukovi.

Rozmáčkl ho kolenem.

„Právě jste svého brouka zabil!" vykřikl jsem. Zapůsobilo to na něj jako zásah střely z paralyzátoru, jeho kyj mu vypadl z ruky. Ale to už k nám přibíhal Redhorse a dva výsadbáři.

„Jste v pořádku, Brazosi?" volal major už z dálky.

Přikývl jsem a obrátil se na Sgrannu. „Vstaňte, Sgranno. Půjdete s námi na palubu, tam vás vyšetří a pomohou vám."

„Jen pojd'te, Sgranno," řekl klidně major, který k nám zatím doběhl.

„ne," prohlásil nečekaně mutant. „Zůstanu tady. Ti, co přežili tu strašlivou válku, mě potřebují."

„Nebojte se, mrtvých není mnoho, používali jsme narkotizační zbraně," uklidňoval ho Redhorse. „Nás však tlačí čas. Potřebujeme, abyste šel s námi. Jste inteligentní muž a můžete nám poskytnout cenné informace."

„vy přicházíte z nějakého jiného světa?" zeptal se Sgranna.

„Jsme děti této planety, nikoliv však stejného času."

Sgranna dlouho přemýšlel, než odpověděl. „ne, nepůjdu s vámi, patřím do tohoto času."

„To vás máme odvést násilím, pane?" zeptal se Redhorse.

„Chci, aby mi ten tlust'och dal mého brouka," prohlásil.

„je mrtvý, pane, zamáčkl jste ho," řekl jsem, ale přesto jsem mrtvého brouka zvedl a vložil mu do ruky. Šťastně se usmál.

„Pochopte, jsem Muž s broukem, pro mutanty je to symbol a právě teď mě je potřebují více než kdy jindy, rozumíte?"

„Myslel jsem, že jste zešílel, Sgranno," řekl jsem omluvně.

Pozitivní mutant jen pokrčil rameny a vykročil ke srubům s

mrtvým broukem v ruce.

„Většina mutantů uprchlá do džungle, ale brzy se vrátí," řekl Redhorse. „Pojďte, Brazosi, je čas, abychom se také vrátili na Korvetu."

Sotva jsme byli na palubě, veškerá únava ze mě spadla. Nejenže tu bylo teplo a příjemně, ale každý zvuk byl důvěrně známý, byl jsem doma.

Na můstku nás už očekávali. Byl tu Atlan, Marshall a Gucky, ale také poručík Bradon, Doutreval a Papageorgiu, kteří se vrátili dřív.

„To je on!" zvolal Papageorgiu a ukázal na mě.

Gucky se postavil na tři kroky ode mě a výhružně prohlásil: „Slyšel jsem, že jste na této planetě zastřelil bobra, seržante!"

Vrhl jsem na Papageorgiu zdrcující pohled. Už to, že mi myšob vykal, nevěštilo nic dobrého.

„Nesmíš věřit všemu, co ti to přerostlé děcko napovídá," zkusil jsem ho uklidnit.

„Jedl jsi bobří maso?" zapištěl Myšob.

„Ano, trochu," přiznal jsem váhavě. „Ale ostatní..."

„To stačí," zarazil mě energicky Gucky. „Konečně vím, od koho pocházely ty nesrozumitelné mentální impulsy tlustého primitiva. Byl jsi to ty, Brazosi!"

„Nechte toho," rázně nás přerušil Redhorse. „Není čas na žerty. CRESTU III hrozí smrtelné nebezpečí, musíme se okamžitě vrátit."

Byla to pravda, ale nevěděli jsme o jaké nebezpečí se jedná.
Mezihra

Časový agent Rovza seděl sám v centrále časové stanice na Zemi a vychutnával si pocit moci. Jediným stiskem tlačítka zabije tisíce lidí v té velké kulovité lodi. Nevěděl ovšem, kdy k tomu dojde, ale tušil, že už nebude čekat dlouho. Na obrazovce před sebou viděl poblíž Měsíce jasně zářící bod nepřátelskou loď. Blížila se k němu drobná tečka, výsadkový člun, který nesl muže, kteří zabili ToseaBana.

Před několika hodinami si Rovza ještě vůbec nepřipouštěl, že

by mohl být zabit, ačkoliv mu sám Mistr ostrovů na rozloučenou řekl: „Zastihneli mě smrt během akce, není to nic tragického. vy zůstáváte zde a uděláte vše potřebné." Potom odletěl na jih. Automatický zaměřovač, který měl u sebe, umožňoval spojení v libovolném okamžiku. Před několika hodinami signál vyhasl. Nemohlo to znamenat nic jiného, než že ToserBan je mrtvý.

Rovzova ruka se nedočkavě vznášela nad tlačítkem, ale nějaký šramot ho vyrušil. Hbitě odtáhl ruku od tlačítka a zabořil se hlouběji do křesla.

Vstoupil Bellogh.

„Co se děje?" zeptal se netrpělivě Rovza.

„Běžná kontrola, časový agente. Maghan nařídil provádět tyto kontroly v pravidelných časových intervalech. je sice nepravděpodobné, že byste právě teď mohl zemřít, ale Maghan neponechává nic náhodě. V případě vaší smrti musím převzít kontrolu."

Rovza rozeznal v duplikantových slovech touhu po moci. Stejně jako on sám tak také Bellogh se toužil vyšvihnout z bezvýznamnosti řadových duplikantů.

„Žiji a zničím loď!" zavrčel vztekle a Bellogh zmizel. Rovzovi vrtalo hlavou jak vůbec mohl přijít na ten bláznivý nápad, že by právě teď mohl zemřít. Zapudil tyto myšlenky a soustředil se na obrazovku. Velká loď zůstávala stále na místě, ale člun se od ní opět vzdaloval. Rovza odhadoval, že je nyní někde v prostoru Makaty. Proč se už konečně nevrátí k mateřské lodi?

Nebýt toho výsadkového člunu Rovza by už dávno zaútočil na mateřskou loď. Právě na něm však byli vrahové ToserBana a on je chtěl zničit zároveň s celou lodí. Měl čas. Pozitronika bedlivě zaznamenávala každý pohyb velké lodi. Byla v pasti a nemohla uniknout.

Bylo štěstí, že nepřátelé nic nevěděli o pevnosti na Měsíci a její zdrcující palebné síle. Až pevnostní děla spustí, bude nepřítel zničen dříve než si stačí uvědomit, co se děje.

Člun stále měnil pozici. Míří už konečně k mateřské lodi?

Rovza netrpělivě čekal na vyhodnocení pozitroniky. Konečně, propočítaná trasa vedla rovnou k mateřské lodi! Za pár minut bude v hangáru a potom...

Do místnosti opět vstoupil Bellogh. „Ven!“ zařval Rovza, který se přestal ovládat. V té rozhodující chvíli nechtěl být rušen.

„Není snad něco v pořádku?“ zeptal se duplikant, který si chybně vyložil Rovzův vztek, a klidně přistoupil k časovému agentovi. Jednal podle rozkazu.

„Všechno je v pořádku, člun se vrací na mateřskou loď,“ řekl Rovza, který se

ovládl jen s nejvyšším úsilím vůle. „Můžete jít.“

Bellogh ještě váhal a Rovza to nevydržel. Vytáhl zbraň a zamířil. „Ven!“

Bellogh se mlčky otočil a opustil místnost.

Rovza se trochu uklidnil a začal opět vnímat obrazovku. Člun se nezadržitelně blížil k mateřské lodi. Na obrazovce je už od sebe oddělovaly jen milimetry. Rovzův ukazováček strnul nad tlačítkem. Oba body, větší a malý, na obrazovce splynuly a prst stiskl tlačítko.

Měl dojem, že obrazovka exploduje. Stovky dél měsíční pevnosti chrlily do prostoru nepředstavitelné množství energie a Rovza přesto stále mačkal tlačítko. Uvědomil si to až za okamžik a prst stáhl.

Přes obrazovku se hnala energetická tornáda, vířily tam žhavé víry, po okrajích se objevovaly temné díry.

A potom se z tohoto chaosu vynořil jasný velký svítící bod. Rovza zaječel a opět stiskl tlačítko. Ale svítící bod se proměnil ve velkou skvrnu a zmizel. Rovza věděl, co to znamená. Cizí loď unikla do lineárního prostoru. Rovza zničeně vypnul obrazovku i kontrolní přístroje.

„Hotovo?“ zeptal se Bellogh, který opět vstoupil do místnosti.

„Ano, už je to pryč,“ řekl Rovza a vyšel z centrály.

7.

Když jsem se probral měl jsem dojem, že mi praská lebka. Otevřel jsem oči a uviděl nad sebou Redhorse a toho mladíka s řeckým jménem, na které jsem si nemohl vzpomenout.

„Co se stalo?“ zachrčel jsem. Hrdlo jsem měl vyschlé na troud.

„Sotva jsme vlétli do hangáru, spustila palbu pevnost Mistrů ostrovů na Měsíci. Ztratil jste rovnováhu a praštil se hlavou o stůl," sdělil mi major.

„Pevnost na Měsíci?“ přeptal jsem se nechápavě.

„Takové plně automatizované zařízení," vysvětloval mi Redhorse. „Mělo nás zničit a nebýt HDštitu a trochy štěstí, tak se to podařilo."

„A teď?" zeptal jsem se trochu nejistě.

„Jsme v bezpečí v lineárním prostoru, poručíku," uklidnil mě major.

„Poručíku? Pokud se nemýlím, byl

jsem seržant než jsem ztratil vědomí," vyrazil jsem ze sebe.

„Věci se mění tak rychle," povzdechl si Redhorse a přátelsky se zašklebil. „Vaše povýšení je ovšem vázáno na jistou podmínku, stanovenou jedním vyšším důstojníkem."

„Jakou podmínku, jakým důstojníkem," ptal jsem se docela zmatený.

„Gucky žádá, abyste podepsal prohlášení, že již nikdy nebudete jíst bobří maso, poručíku Surfate."

„Copak jsem blázen!" vykřikl jsem. „Nikdo přece nebude jíst dobrovolně bobří maso! To bych raději nebyl poručíkem."

Všichni odešli, já zůstal v kabině sám a nikdo mi poručické prýmký neodpáral.